

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.



No. 451

De Marseillaansche Struikrovers.

25 Cent



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE MARSEILLAANSCH STRIJKROOVERS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Onrust te Marseille.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer twee uur in den middag, toen een fraaie toerauto, een groote Rolls Royce, Marseille binnenreed, komende van Toulon.

Achter het stuurwiel zat een krachtig gebouwd man, die, te oordeelen naar den omvang van zijn handen, die het wiel omklemd hielden, en naar de breedte van zijn borst over een meer dan gewone lichaamskracht moest beschikken.

Hij was gekleed in een eenvoudige maar smaakvolle livrei.

Het gladgeschoren, breed gelaat waarin twee blauwe oogen vroolijk de wereld inkeken, was zéker niet dat van een Franschman, want het verried al te duidelijk het Angel-Saksische type.

Op de achterste bank van de auto waren twee mannen gezeten, in gemakkelijk zittende autojassen gehuld, die in uiterlijk zoowel als in leeftijd tamelijk veel van elkander verschilden.

De oudste was rijzig, breed van schouders, maar smal van middel, en hij had een energiek

gelaat met doordringende grijze oogen.

Zijn metgezel daarentegen had een rond, blozend gezicht en de kleur van zijn oogen was van dat eigenaardige blauw, dat men veel aantreft bij de Berg Schotten.

Een overvloed van donkerblond, krullend haar omgaf het lachende gelaat en verleenden er iets vrouwelijks aan, dat zonderling contrasteerde met zijn vlugge bewegingen en den krachtigen trek om den mond.

De oudste der beide mannen was Lord Edward Lister, alias John Raffles, de geheimzinnige, stoutmoedige gentleman-inbreker, zijn metgezel was zijn trouwe vriend Charly Brand, een van de zeer weinige personen, die de ware identiteit van Raffles kende.

Sedert een paar weken vertoefde Raffles in het Zuiden van Frankrijk, en aanvankelijk had hij het voornemen gehad, daar een maand rust te nemen, na een schier eindelooze reeks avon-

turen, die veel van zijn krachten en zijn zenuwen hadden gevegd.

Raffles had gestreden tegen de bende van „De Zwarte Hand” en die van „Het Kwade Oog” te New-York, hij had den strijd aangeboden en met succes beëindigd tegen niet minder dan vier aanvoerders van „Het Genootschap Van den Gouden Sleutel,” hij had daarbij gebruik gemaakt van alle middelen, die hem ten dienste stonden, van de vruchten van zijn eigen uitvindings-genie — zijn wonderbaarlijke vlieg-machine, veel sneller dan de snelste toestellen, die tot dien bekend waren, zijn duikboot, zijn motorjachten, en zijn auto's.

Hij had door Rusland gezworven, en zich daar een jaar na de groote Revolutie bevonden tusschen twee vuren, tusschen de Roode en de Witte Garde, hij had de vreeselijkste koude geleden in Alaska en aan de oevers van de Yukon, hij had een tropische hitte getrotseerd in de keerkringen, waar hij de gevangene was geweest van woeste menscheneters, en — hij had herhaaldelijk gelegenheid gevonden zijn brandkast te vullen met den inhoud van de safes van anderen!

Hij had den koning van Spanje, den Oostenrijkschen Troonpretendent en een voormalig Duitsch vorst voor zeer groote bedragen bestolen, en hij had er tot op het huidige oogenblik nog geen seconde berouw van gehad!

Maar eindelijk meende hij zelf dat een weinigt rust na dit inspannende leven vol gevaren, steeds achtervolgd door de vijandschap van Scotland Yard, tijdelijk moest worden onderbroken.

De loop van een zijner jongste ondernemingen had hem naar Italië gevoerd, en toen ook deze zaak een gunstig einde had genomen, zond hij aan James Henderson, zijn trouwen chauffeur, die te Londen was achtergebleven, een telegram, waarin hij hem beval met een der grootste tourwagens naar Rome te komen, daar hij voornemens was in korte dagreizen met de auto weder terug te keeren en overal te rusten, waar de schoonheid der natuur daartoe uitlokte.

In Italië was alles nog goed gegaan en de twee reizigers hadden ruim een week gedaan over den afstand van Rome tot aan de Fransche grens.

Maar toen was een voetverstuiking van Charly

Brand de oorzaak tot een nieuw, geheimzinnig en volkomen onverwacht avontuur, hetwelk Raffles weliswaar geen geldelijk voordeel had opgeleverd, maar dat hem de innige dankbaarheid had doen verwerven van een Fransche, gravelijke familie, aan wie hij een van die diensten had kunnen verleenen, welke een man van eer nimmer kan vergeten.

Raffles en Charly hadden een volle week vertoefd op het kasteel van degenen, die zij zoo gelukkig hadden gemaakt, maar daarop had de rusteloze aard van den Grooten Onbekende hem weder verder gedreven en hij had afscheid genomen, uitgeleid door de zegeningen en de tranen van twee oude menschen aan wie hij het geluk gegeven had.

Charly was geheel hersteld van zijn enkelverstuiking, die zulke onverwachte gevolgen had gehad en daarop was het drietal weder verder gegaan.

Zonder zich in het minst te overhaasten, was Raffles over Toulon in westelijke richting verder gegaan, steeds de kust volgend van de verrukkelijke Middellandsche zee, die thans laat in de lente op haar schoonst was.

Drie dagen hadden de reizigers vertoefd te La Cadière, een klein plaatsje, te midden van het gebergte gelegen en met zulke schoone omstreken, als men zelfs in deze gebenedijde streek maar weinig vindt.

Toen ging het echter weder verder en na twee dagen te Cassis te hebben doorgebracht, een kleine, bevallige badplaats, waren zij weder verder gegaan.

Vrij laat in den morgen van dien dag was de auto uit Cassis vertrokken en met een kalme vaart, tot wanhoop van Henderson, die niet begreep hoe men slechts dertig kilometer kon rijden met een auto, die er met het grootste gemak honderd kon afleggen, had Raffles den prachtigen wagen langs den strandweg gestuurd en verder over eenzame wegen, die eigenlijk voor een auto niet al te geschikt waren, naar Marseille, de groote koopmansstad aan de Middellandsche Zee.

Reeds lang van te voren had hij daar kamers besproken in een groot hotel, aan de beroemde Cannebière gelegen, de kade, waarop de Marseillanen even trotsch zijn, zoo niet trotscher als

de Parijzenaars op hun groote Boulevards.

De brave inwoners van deze zuidelijke havenstad staan trouwens bekend om hun trots op hun geboortestad en bekend is de uitlating van dien Marseillaan, die in zijn eigenaardig zuidelijk dialect uitriep, „Si Paris y avesá Cannebière Paris seré oune ptis Marseille!”

Inderdaad is de Cannebière een buitengewoon schilderachtig oord en ongetwijfeld een der schoonste kaden der wereld.

Zij is hoog gelegen, in een halven cirkel aangelegd en vandaar heeft men een zeer schoon uitzicht over de geheele binnenhaven.

Het hotel, waar Raffles kamers besproken had, was op een der fraaiste gedeelten gelegen en men vond daar eveneens de kantoren der groote Reederijen, Veemen en Handelondernemingen.

Raffles, die hier zeer goed den weg wist, stuurde de auto, zonder een enkele maal naar den weg te behoeven te vragen — aan de grens van de stad had hij het stuurwiel van den reus overgenomen naar het hotel, waar de wagen gestald werd in de groote, goedverlichte garage en dadelijk hield Henderson zich onledig met het nazien van den fraaien tourwagen en met het reinigen daarvan.

Want na Raffles, dien hij letterlijk verafgoodde en na Charly Brand, hield Henderson ongetwijfeld het allermeest van zijn auto's — meer dan van de vliegmaschine van Raffles waarvoor hij altijd een vagen afkeer bleef gevoelen — hij was van oordeel dat de mensch op den grond behoorde en niet in de lucht, hetgeen misschien wel was toe te schrijven aan de omstandigheid dat de brave reus niet ver van de honderdveertig kilo woog!

Hij zorgde voor de auto's van Raffles als een moeder voor haar kinderen en hij zou er nimmer aan denken, zelf rust te nemen, al was hij nog zoo vermoeid, alvorens hij zich overtuigd had dat alle schroefjes, alle moertjes op hun plaats zaten en dat het voertuig desnoods onmiddellijk weer gebruikt kon worden.

Terwijl Henderson dus in de garage verdween en met de grootste moeite der wereld zijn bedoelingen kenbaar maakte aan een garage-knecht, die zelfs door een Parijzenaar moeilijk zou worden verstaan, begaven Raffles en Charly zich naar de hun aangewezen kamers, die door een tusschen-

deur met elkander in verbinding stonden, om zich daar een weinig te verfrisschen.

Het bleek dat men Raffles een hoekkamer had gegeven, die met twee ramen uitzag op een tamelijk groot plein, met het derde raam op de haven.

— Waar zullen wij eten? vroeg Charly, die zijn groot vallies had opengemaakt, zoeven door een kelner binnengebracht, en daaruit een schoonen boord nam.

— Er is een zeer eigenaardig restaurant op het groote marktplein, Charly, waar je, als je er tenminste lust in hebt, alle Inheemsche spijzen kunt krijgen, waarop de Marseillanen verzot zijn!

— Werken zij nog altijd zoo druk met olijfolie? vroeg Charly terwijl hij een vies gezicht trok.

— Dat valt niet te ontkennen, in dat opzicht gelijken zij veel op de Italianen, die ook verzot zijn op olieachtige spijzen. Maar zij zijn ook meesters in het maken van pasteien! De vruchten, de peren en druiven zijn hier beter dan waar ook ter wereld, de kok van het restaurant waarheen ik je wil geleidde verstaat de kunst om een gans te bereiden, die hem de gelijke doet zijn van den beroemden Vatel, den kok van Lodewijk XV, die zich met zijn eigen degen doorstak, — want destijds droegen de koks degen, mijn waarde — omdat een vaatje oesters uit Rusland niet bijtijds was aangekomen! En ik zal je daarbij een glas Xeres laten drinken, zooals je ze in Griekenland zelfs niet beter zoudt krijgen!

— Hoelang blijven wij hier in Marseille?

— Niet al te lang meer, Charly! Het wordt tijd dat ik een eind maak aan mijn vacantiereisje! Mijn Londensche armen hebben recht op mij — ik moet nu spoedig terugkeeren! Wij zullen nog een paar dagen te Parijs vertoeven, maar dan is het ook gedaan!

Zoodra de beide vrienden zich verfrist hadden en andere kleeren aangetrokken hadden, verlieten zij het hotel, om een lange wandeling langs de Cannebière te maken.

Nog deed de invloed van den oorlog zich gevoelen, maar niettemin was het duidelijk dat Marseille op weg was, naam te heroveren van de drukste handelsstad, de levendigste haven, aan de Zuidkust van Frankrijk.

Het was bijna half zes, toen zij het restaurant

binnentraden, waarvan Raffles gesproken had, en dat gelegen was aan het groote, oude en schilderachtige marktplein.

Het huis zelf behoorde tot een van de oudste der stad, en het was reeds geslachten lang van vader op zoon overgegaan.

Reeds in zestienhonderd was dit huis een logement, en dat was het in den loop der eeuwen gebleven.

Er was slechts zeer weinig veranderd aan het uiterlijk, en alleen de allernoodzakelijkste restauraties hadden plaats gevonden.

Nog waren de kleine ruitjes in lood te bewonderen. De eikenhouten luifel daarboven, vastgehouden door fraai gesmede ijzeren stangen, de eikenhouten balken, het spitse dak, met de hardstenen versiering, en de eigenaardige, hooge stoep.

Zoo veel mogelijk was daarbinnen de inrichting in overeenstemming gebracht met het uiterlijk van het huis.

De gasten zaten er aan zware eikenhouten tafels, en op eikenhouten stoelen met rechte ruggen.

De eenige concessie door den huidige eigenaar, Joan Picassou, aan de gemakzucht van het huidige geslacht gedaan, bestond hierin dat hij deze stoelen van losse, bruin fluweelen kussens had laten voorzien.

Ook was er electrisch licht, maar het straalde van een Middeleeuwsche koperen kaarsenkroon, die in het midden van de zoldering was opgehangen.

Maar vooral wegens zijn glaswerk was de Lion d'Or — zoo was de naam van het restaurant — tot ver buiten de grenzen van Marseille bekend.

Want Picassou zei, dat het beste bier en de geurigste wijn onmogelijk goed konden smaken in de nieuwerwetsche, uit ordinair glas geblazen glazen, en daarom zette hij zijn gasten niet anders voor dan ouderwetsche, steenen pullen, en bokalen van geslepen kristal in allerlei vormen, die in Genua speciaal voor hem vervaardigd werden.

Het was een dure liefhebberij, maar Picassou was een koppig man, een echte Zuiderling en hij was niet voornemens, iets aan dit gebruik te veranderen.

Raffles en Charly begaven zich dadelijk naar

de gezellige eetzaal, niet te hoog van verdieping en van een warme tint, maar reeds had Picassou een zijner trouwe klanten uit den vreemde herkend en hij kwam dadelijk naar hem toe, om hem op zijn luidruchtige wijze te begroeten.

— Pardiou! het is lang geleden, graaf, dat ik het genoeg had, u te zien! Wacht, ik zal u zelf bedienen! Ik weet dat gij een kenner zijt en ik wil mij zelf het genoeg verschaffen de bestelling uit te voeren. Gij doet mij immers de eer aan bij mij het middagmaal te gebruiken?

— Dat was mijn voornemen, waarde Picassou, antwoordde Raffles glimlachend. Laat eens zien, zijt gij nog altijd een specialiteit in die uitnemende hazenpastei?

Picassou kneep zijn oogen dicht, bracht den top van zijn wijsvinger tegen dien van zijn duim en er verscheen een uitdrukking van zaligheid op zijn gelaat, toen hij verzekerde, dat zelfs de Heilige Antonius niet tegen de verleiding van zijn hazenpastei bestand zou zijn gebleven.

Een oogenblik later was een kleine tafel voor de beide Engelschen gedekt. Picassou bleef even naast het tafeltje staan om van zijn zegepraal te genieten.

Maar terwijl hij daar nog zoo stond, kwam er een kellner op hem toe, met een blad in de hand, die hem iets scheen aan te wijzen.

Picassou wendde zich een weinig af en barstte toen uit: „Ventre Saint Gris”! dat loopt de spuigaten uit! Bestaat er dan geen politie meer, zijn wij dan machteloos overgeleverd aan die schurken? Het wordt hoe langer hoe mooier! Gewapende struikroovers in een beschaafd land als het onze!

Hij had dit met zijn galmende zangerige stem luid genoeg uitgeroepen om op straat te worden verstaan en Raffles vroeg dan ook belangstellend:

— Mag men weten wat de oorzaak van uw verontwaardiging is, Monsieur Picassou

— Weet gij het dan nog niet? riep Picassou uit! Maar dat is waar, gij zijt waarschijnlijk zooeven pas aangekomen. Welnu, ik schaam mij om het als Franschman te moeten bekennen, maar onder den rook van Marseille hebben in den laatsten tijd brutale aanrandingen plaats door kerels, die met revolvers, geweren en messen gewapend zijn — geregelde rooverbende dus, alsof wij hier op Corsica waren.

Raffles was opmerkzaam geworden.

— Wat meldt het bericht dat gij zooeven laast en wat zoozeer u woede schijnt gaande te hebben gemaakt?

— Luister graaf, dan zal ik het u voorlezen!

En Picassou begon voor te lezen:

— Dezer dagen zijn op klaarlichten dag en op den openbaren weg, achttien kilometers van Marseille, zeven groentekooplieden bij den terugkeer van de markt door een bende bandieten aangevallen, die met geweren, revolvers en messen gewapend waren. Ze vuurden van uit het kreupelhout op de paarden der marktbezoekers, doodden deze en sprongen daarna uit hun schuilhoek te voorschijn, om de onthutste gardeniers van de opbrengst hunner op de markt verkochte producten te berooven. Daarna trokken zij verderop, legden zich andermaal in hinderlaag en beroofden op dezelfde wijze 5 andere kooplieden van hun hebben en houden.

De geheele politie van de streek is gemobiliseerd, voor de achtervolging der bandieten. Op de plaats van den overval werden geweerpatronen gevonden, welke er op wezen, dat de roovers gewapend waren met Mausergeweren, zooals bij het Deutsche leger in gebruik waren!

Picassou liet het blad zakken en riep uit:

— Wel, mijnheer de graaf, wat zegt gij daar wel van?

— Het is ongetwijfeld voor die groenteboeren zeer onaangenaam! antwoordde Raffles.

— Onaangenaam zegt gij? Maar ik heb u nog niet medegedeeld dat een paar dagen geleden die ellendelingen een van die groenteboeren, die niet gauw genoeg van zijn kar kwam, een kogel door het lijf hebben gejaagd, zoodat

de arme stakker waarschijnlijk het leven er bij zal inschieten.

— Dat ziet er al ernstiger uit! merkte Raffles op.

— En dat is niet het eenige geval! riep Picassou opgewonden. Een kleine jongen is zwaar gewond, een oud vrouwtje is zoo ernstig mishandeld, dat men ook voor haar leven vreest!

— Wat denkt de politie er van? Heeft zij nog geen spoor?

— Geen enkel, graaf! Niemand weet waar die schurken zich verbergen! Het moet een goed georganiseerde bende zijn! Ik denk dat het Duitschers zijn!

— Waarom?

— Omdat zij Mauser geweren gebruiken!

Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Die redeneering gaat niet op, vriend Picassou! Die geweren kunnen zij zeer goed gestolen hebben! Ik weet ook dat er hier in Frankrijk tienduizenden op de Duitschers buitgemaakte geweren voor een appel en een ei verkocht zijn — en de patronen kunnen zij natuurlijk heel gemakkelijk verkrijgen!

— Duitschers, Franschen of Italianen — het doet er ook weinig toe, graaf! riep Picassou woedend uit. Geheel Marseille is in onrust, en er moet aan deze schandalen een einde gemaakt worden — hoe dan ook!

Op dat oogenblik werd hij aan een ander tafeltje geroepen en eenige oogenblikken zaten Raffles en Charly zwijgend tegenover elkander.

En toen sprak de Grootte Onbekende de woorden, waarop Charly al vijf minuten zat te wachten:

— Luister eens hier, Charly, wij kunnen dat oponthoud te Parijs er wel aangeven, ik wil nog liever eenige dagen te Marseille blijven.

Hoofdstuk II.

Het Eerste Onderzoek.

Charly bleef nog eenige oogenblikken zwijgend van zijn hazenpastei genieten, die inderdaad iedere bestrijding tartte en zeide toen op zachten toon:

— Mag men de reden van die plotseling veranderde plannen weten?

— Je zult die reden wel kennen, Charly, zeide Raffles spottend, en als je hem inderdaad niet vermoed, hij is te vinden in dat nummer van de „Petit Parisien,” hetwelk onze brave Picassou daar ineengefrommeld op de tafel heeft geworpen.

— Maar mijn hemel, wat kunnen jou die groenteboeren schelen? riep Charly op klagenden toon.

— De groenteboeren boezemen mij dan ook, om de waarheid te zeggen, minder belang in, dan degenen die hen uitplunderden, ofschoon ik natuurlijk medelijden heb met die stakkers, die zich plotseling beroofd zien van de vruchten van hunnen arbeid.

— Maar de politie zal er evenzoo over denken, Edward, en die schurken dezer dagen wel bij het nekvel hebben gevat!

Maar Raffles zeide hoofdschuddend:

— Zoo denk ik er niet over! De eerste berichten dateeren al van een week geleden, volgens het zeggen van Picassou, de politie spant zich tot het uiterste in en niettemin heeft zij nog geen enkel resultaat kunnen behalen!

— Maar waar kunnen die kerels zich dan ergens verbergen?

— O, daar is hier voor in den omtrek gelegenheid te over! antwoordde Raffles. Daar is om te beginnen de kust zelve, met zijn vele inhammen, zijn heuvels, zijn kloven en ravijnen, het gebergte verderop, in het Zuid-Westen, zoowel als in het Zuid-Oosten! Maar dat is niet alles. Tegenover Marseille liggen drie eilandjes. Twee daarvan zijn tamelijk groot, zij zijn Batonneau en Pomègeu geheeten. Daar kunnen brutale bandieten zich gemakkelijk schuil houden als zij willen, mits zij beschikken over een snelle motorboot. Tenslotte hebben wij nog Chateau d'If, niet veel meer dan een rots, waarop zich de gevangenis verheft, wel bekend uit den roman van Dumas Fils, „De Graaf van Monte Christo"! Maar dat laatste toevluchtsoord kunnen wij wel uitschakelen, want het is niet waarschijnlijk dat de bandieten dat zullen hebben uitgekozen, daar het veel te klein is voor hun doel.

— En waarom wil je nu eigenlijk hier blijven?

— Waarom stel jij vragen, waarop je jezelf antwoord kunt geven? Natuurlijk blijf ik hier om slag te leveren aan die bandieten.

— Daarvoor zou je ze eerst moeten vinden!

— Daarvoor zou ik ze zelfs eerst moeten zoeken, wat nog heel wat moeilijker is hernam Raffles laconiek. Maar als ik ze hen eenmaal gevonden heb, dan zal het overige niet zoo

onmogelijk zijn. Om ongelukkige boertjes uit te plunderen — foei, welk een handwerk.

Het lijkt mij een dankbare taak, dat gespuis uit te roeien!

— Laat iedereen zijn eigen boontjes doppen! bromde Charly voor zich heen.

— Een ordinaire uitdrukking, Charly, en die hier bovendien misplaatst is!

— Misplaatst? terwijl er sprake is van groenteboeren? riep Charly verontwaardigd uit. Ik geloof het tegendeel, dat een beeldspraak nimmer zoo juist ter snede werd gebruikt! Maar als je liever iets anders hoort, dan wil ik wel zeggen, dat de Marseillaansche politie haar misdadigers zelf maar moet inrekenen.

— En als zij er niet toe bij machte is, Charly?

— Des te erger voor haar!

— En voor de groenteboeren!

— Maar waar spruit die plotselinge sympathie voor Fransche warmoezeniers zoo eensklaps uit, Edward?

— Het is geen bepaalde sympathie — ik geloof dat hier alleen mijn behoefte aan actie spreekt.

— A, zoo — mangelt het er daar aan? Nu, als je je hand in dit wespennest steekt, dan kun jij binnen vier en twintig uren meer actie hebben, dan je in een week opkunt!

— Dat is juist het doel! Ik gevoel dat ik een weinig verslap, dat ik vadsig word...

— Ik zou liever zeggen dat je corpulent begint te worden! zeide Charly spottend.

— En als ik dat zei zou het niet ver van de waarheid zijn, want ik ben op dezen toer, die nauwelijks drie weken heeft geduurd, niet minder dan drie en half kilo toegenomen.

— Verschrikkelijk! zeide Charly op ironisch ontstelden toon. Drie en half kilo in drie weken, hoe raak je dat in 's hemelsnaam weer kwijt?

— Door deze bandieten te bestrijden! antwoordde Raffles kalm.

Charly keek Raffles een oogenblik zwijgend aan en bromde toen voor zich heen:

— Ik zie het al — het plan staat vast! Er is niets meer aan te doen. Ik kon evengoed trachten, de Sint Pauls kerk van haar plaats te duwen, als jou af te brengen van een eenmaal opgevat voornemen, al is het nog zoo krankzinnig!

— Wat is er voor krankzinnigs aan het plan, om deze struikroovers te bestrijden?

— Letterlijk alles! antwoordde Charly opgewonden. Ten eerste zul je hen niet vinden. En als je hen gevonden hebt, dan zullen zij zoo overmachtig blijken door hun getalsterkte, dat je hen evengoed niet had kunnen vinden. Zij zijn gewapend en het blijkt maar al te zeer dat zij voornemens zijn zich van hun wapens te bedienen.

— Wij hebben toch ook wapens?

— Maar wij zijn met ons drieën!

— O, Henderson telt wel voor zes en het zal hem zoo'n genoeg doen, weer eens ouderwets te kunnen vechten!

— Och ja, dat is waar! Die arme, beste James, die in geen maanden iemand een paar ribben heeft kunnen stukslaan, zeide Charly met voorgewend medelijden. De arme kerel zal er nog ziek van worden als dat nog lang zoo moet voortduren. Het blijft dus afgesproken, wij laten den stakkerd hier een kleine kuur doormaken!

— Ik vind het vreemd, Charly, dat je met deze zaak de spot drijft, zeide Raffles afkeurend. Ik voor mij vind het laaghartig, weerlooze en zeker niet rijke lieden, die hard moeten werken voor hun brood, verraderlijk te overvallen en van alles te berooven! Is er prachtiger sport denkbaar, dan die roovers te lijf te gaan?

— O ja, ik ken een sport, die nog veel schooner is — en dat is — over vijf minuten in onze auto te stappen en met een vaart van negentig kilometer naar Londen terug te rijden!

— Je meent geen woord van wat je daar zegt, Charly, hernam Raffles bedaard. Ik ken je. Wij zullen nauwelijks aan den gang zijn, of je zult je vol geestdrift wijden aan een taak, die je thans zegt te verafschuwen!

— Ik betwijfel het!

— En ik ben er zeker van!

Op dat oogenblik ging er een kellner voorbij.

Raffles hield hem aan de panden van zijn jas vast, en zeide:

— Luister eens, vriend. Wij stellen, als vreemdelingen groot belang in alles wat Marseille betreft. Zoudt gij ons willen zeggen, wanneer hier de eerstvolgende groote markt plaats heeft?

De kellner raadpleegde even zijn geheugen en antwoordde toen:

— Morgen is er markt, mijnheer! De groenteboeren komen tweemaal in de week, Dinsdags en Vrijdags. Op Maandag en Woensdag is er veemarkt!

— Hoe laat komen de groenteboeren?

— Al heel vroeg, als het nog nauwelijks dag is — een uur of vier!

— Wanneer vertrekken zij weder?

— Dat hangt er van af! Zij gaan heen, wanneer zij hun voorraad van de hand hebben gedaan, nu eens om half zeven, maar soms ook pas om half acht.

— Zij beuren zeker heel wat geld?

— Dat verzeke ik u! In den drukken tijd van het jaar, zooals nu, keeren zij wel eens met achthonderd francs of meer in den zak huiswaarts! Sommigen komen maar eenmaal in de week, met een zeer grooten voorraad, en die brengen het wel eens tot veertienhonderd francs!

De kellner werd elders geroepen en ging verder.

Maar Raffles schudde het hoofd, en zeide:

— En voor zulk een luttel bedrag leggen die bandieten zich in hinderlaag, en schromen zelfs niet, hun slachtoffer doodelijk te wonden! De beroofde boeren waren met hun achten, en naderhand kwamen er nog vijf bij. Als zij ieder duizend francs bij zich hebben gehad maakten de bandieten dertienduizend francs buit! En daarvoor al die moeiten, al dat werk, al dat bloedvergieten!

— Iedereen kan het werk niet op groote schaal doen, zooals jij! gromde Charly zachtjes.

Raffles wierp Charly een eigenaardigen blik toe, en vroeg:

— Moet dat soms weder een bedekt verwijt zijn?

— In het geheel niet!

— Het is dus ironie? Nu, ik ben blij, dat ik een van de zeer weinigen ben, die inderdaad de zaken wat grootscheeps aanvatten! In het tegenovergestelde geval zouden mijn armen mij spoedig het verwijt kunnen maken, dat ik mij om hun ellende niet meer bekommer!

— Maar geloof je dat dit avontuur aan je armen ten goede zal komen?

— Misschien toch wel! Het staat voor mij vast, dat een zoo goed georganiseerde bende struikroovers zich niet zal bepalen tot het berooven van simpele groenteboeren. Ik denk dat wij dit meer moeten beschouwen als een soort

oefening, een generale repetitie, en dat de heeren binnenkort wel op andere wijze van zich zullen laten hooren! Er zijn hier in den omtrek vrij wat afgelegen villa's en groote huizen van rijke lieden, waarvan het de moeite wel loont er een aanval op te wagen!

— Nu, ik ben nieuwsgierig hoe dat alles afloopt!

— Ik ben er ook nieuwsgierig naar, mijn waarde — juist daarom wil ik hier blijven. Niets of niemand echter weerhoudt je, naar Londen terug te keeren, wanneer je hart je daar heen trekt! Maar laat dan, als ik je verzoeken mag, Henderson bij mij achter.

Charly wierp Raffles een verwijtenden blik toe, en zeide:

— Wat je daar zegt is heel onaardig, Edward! Je weet heel goed dat ik je hier niet alleen zou willen laten! Maar je moet het mij niet ten kwade duiden, als ik eenige opmerkingen plaats ten opzichte van een zaak, die mij volkomen nutteloos en onbelangrijk toeschijnt!

— Van dat laatste ben ik niet overtuigd. Ik denk dat die bandieten wel heel wat bij elkaar zullen hebben gestolen, en ik weet niets dat zoo aantrekkelijk voor mij is als zulke lieden op hun beurt te berooven!

— Waarom vroeg je zoeven aan den kellner, wanneer er weder groentenmarkt gehouden wordt?

— Omdat ik ook groenten te verkoopen heb! Ik wil namelijk den bandieten knollen voor citroenen verkoopen! Om kort te gaan, ik wil eenige van die echte groenteboeren vergezellen, en als het lot ons gunstig is, zullen de bandieten misschien opnieuw een aanval wagen!

— Als het lot ons gunstig is! Je hebt een zonderlinge wijze, om de zaken te beschouwen, Edward! Ik voor mij pas zal vinden, dat het lot ons gunstig gezind is, als wij morgen in de „Petit Parisien" lezen dat de heele bende geknipt is!

— Ik denk niet dat je dit zult doen, Charly! Alles wijst er integendeel op dat wij hier te maken hebben met een voortreffelijk ingerichte onderneming! De bandieten zijn niet alleen zeer stoutmoedig, wat, alles welbeschouwd, geen groote kunst is — maar zij zijn ook schrander en hebben hun aanval blijkbaar van tevoren uitstekend uitgewerkt. Zij zullen wel met auto-

mobielen gekomen zijn, waarmede zij zich haastig uit de voeten konden maken. En dan herhaal ik je nog eens, dat zij misschien een schuilplaats in het gebergte hebben gevonden en de ervaring kan je hebben geleerd, dat het uiterst moeilijk is, het geboefte in het gebergte te achtervolgen. Denk maar eens aan „Rinaldo Rinaldini", den wereldberoemden Italiaanschen bandiet, die zich vele jaren achtereen bijna geheel alleen zich wist staande te houden tegenover de honderden Carabinieris die op hem werden afgezonden. Welnu, hij had zijn schijnbare onkwetsbaarheid alleen te danken aan de omstandigheid dat hij als geen ander den weg in het gebergte wist.

— Hij vluchtte in de Apenijnen, Edward en die zijn hier niet!

— Zonder twijfel — maar bergen zijn bergen en de uitgestrektheid van deze uitloopers der Alpen, die op eenigen afstand van Marseille reeds beginnen, zou je tegenvallen!

— Wat ben je voornemens?

— Zie hier — wij zullen ons nog hedenavond in verbinding trachten te stellen met een der groote boeren hier uit de buurt, ons voordoen als rechercheurs en verlof vragen, verkleed als boeren van zijn wagen gebruik te mogen maken.

— En als er niets gebeurt?

— Dan was onze moeite natuurlijk te vergeefs en wij herhalen het een volgenden keer!

— Als je dat blijft volhouden, kan het een langdurige geschiedenis worden, want als ik een bandiet was, dan zou ik mij waarschijnlijk nog wel eens bedenken, alvorens ik zoo spoedig opnieuw een aanslag zou plegen op die beklagenswaardige groenteboeren!

— Ik denk integendeel dat zij zullen blijven voortgaan tot dat zij tot de ontdekking komen, dat hun slachtoffers, wijs geworden, het geïnde geld voor hun groenten op een bank te Marseille plaatsen, zoodra zij het ontvangen hebben.

Laten wij spoedig ons diner beëindigen, want over een paar uren is de duisternis geheel gevallen en dan kunnen wij weinig meer doen. Wees zoo goed en ga Henderson eens op de hoogte stellen, terwijl ik betaal!

— O, ik kan mij wel voorstellen, hoe hij er over zal denken! zeide Charly glimlachend.

Hij begaf zich naar de garage, waar hij Henderson juist aan den maaltijd vond in gezelschap

van eenige andere chauffeurs, nam hem terzijde en deelde hem in eenige woorden mede wat de plannen van Raffles waren.

En zijn verwachting werd niet bedrogen, want de reus sprong bijna een voet hoog van vreugde bij het vooruitzicht, dat hij handgemeen zou worden met een troep struikroovers, die zoo weinig gentlemanlike optraden.

— Ik zal mij maar met de auto gereed houden, want Mylord zal er wel aanstonds gebruik van willen maken! besloot Charly zuchtend.

Maar daarin vergiste hij zich toch, want toen hij weder aan het tafeltje plaats nam, zeide Raffles tot hem:

— Ik ben van plan veranderd. Het zou niet fair zijn, een wildvreemde bloot te stellen aan het gevaar een kogel door het hoofd te krijgen!

— Goed zoo! Als er dooden moeten vallen, dan moeten wij dat maar zelf zijn? zeide Charly sarcastisch. Wat is dan nu het plan?

— Luister! Wij huren een gewone groentekar, een van die meubels op twee hooge wielen....

— En zonder veeren! viel Charly hem in de rede.

—En zonder veeren, ging Raffles onverstoorbaar voort, die een zeer groote vracht groenten kunnen bevatten en waarvan er soms acht of tien aan denzelfden boer behooren!

— En wie zal dien wagen trekken?

— Stel je gerust, Charly — jij komt niet in aanmerking. Een paard is hier ook wel te huren?

— En de groenten?

— De groenten? die hebben wij toch verkocht als wij terugkeeren?

— Dat is waar, dat vergat ik! A propos, zijn die groentekarren geblindeerd.

— Voor zoover ik weet zijn ze van hout, een kogel gaat er door als door papier, tenminste de kogel uit een Mauser geweer.

— Nu, dan weten wij althans waar wij ons aan te houden hebben! hernam Charly koeltjes. Ik denk dat dit ons laatste zomerreisje is geweest!

— Niet zoo zwartgallig, mijn waarde! Iedere kogel treft geen doel, en zij hebben het in de eerste plaats op de paarden voorzien!

— Ik neem aan dat wij overvallen worden, Edward, en dat de bandieten zoo vriendelijk zijn, ons niet als een zeef door en door te schieten, zij zien dat wij niets bij ons hebben, en zij maken rechtsomkeert. Wil jij mij nu eens het nut mededeelen van die manoeuvre?

— Zij maken natuurlijk rechtsomkeert, voor zoover zij daartoe in staat zijn!

— Wat meen je daarmee?

— Wel, wij zullen er wel een paar hebben aangeschoten!

— Ben je dan van plan van vuurwapens gebruik te maken?

— Natuurlijk, als zij het ook doen? En een van die aangeschotenen zal de verblijfplaats van zijn makkers wel verraden!

— En als hij het niet doet?

— Dan zullen wij die zelf moeten zoeken.

Charly schudde het hoofd en bromde:

— Het is verreweg de onzinnigste onderneming, waarvan ik nog ooit heb gehoord en ik voorspel dat wij ons deerlijk zullen prikken, als wij de hand in dat wespennest steken!

De voorspelling van Charly Brand zou nog spoediger bewaarheid worden dan hij zelf wel kon vermoeden!...

Let goed op:
Cigaret J. v. K. heeft geen
mondstuk.

Hoofdstuk III.

De Overval.

Nog dienzelfden avond huurde Raffles bij een stalhouder in een der voorsteden een lompe boerekar, waarbij Charly hem vergezelde, die

vooral veel belang scheen te stellen in de dikte van de wanden, benevens een sterk boerenpaard! Hij betaalde de garantiesom en liet de kar en

het paard stallen in een andere stalhouderij bij het marktplein gelegen.

Toen dit gedaan was kocht Raffles voor zich zelf en voor zijn beide metgezellen een van die tot aan de knieën reikende blauwe kielen, met om de polsen sluitende mouwen en hooge zijden petten, zooals de Belgische en Fransche veeboeren en groentekweekers ze plagen te dragen.

En daarmee was alles gereed voor de „Lugubere Comedie” van den volgenden dag, zooals Charly Brand het noemde.

De drie mannen begaven zich vroeg ter ruste, teneinde den volgenden morgen tijdig op de markt aanwezig te kunnen zijn en vandaar hun gevaarvolle onderneming te beginnen.

Reeds om half zes gebruikten zij het ontbijt, en daarop verlieten zij het hotel, onder het voorwendsel, dien dag een lange wandeling in de omstreken te gaan ondernemen.

In het valies van Raffles zaten de vermoedingen en zij trokken deze aan op een eenzame plek, even buiten de stad.

Het valies met hun eigen kleederen werd in het midden van het dichte struikgewas verborgen, en toen keerden zij weder terug en begaven zij zich naar de stalhouderij waar de boerenkar was ondergebracht.

De markt was nog in vollen gang en de lucht was vervuld van het geschreeuw van de warmbloedige Zuiderlingen, die met drukke gebaren hun waren aanprezen, bod deden of elkander de huid vol scholden, hetgeen in de meeste gevallen juist hetzelfde bleek te zijn.

Toch waren de groote stapels wortels, knollen, groenten van allerlei soort, reeds aanmerkelijk geslonken en sommige boeren waren reeds geheel uitverkocht, rekenden af en spanden in.

Hunne tweewielige wagens, voor het meeren-deel huifkarren, stonden op een eindeloze rij langs een der zijden van het marktplein geschaard, de distelboomen op den grond rustend, terwijl de paarden bijeen stonden, vastgebonden aan een daartoe in den grond bevestigde, zeer lange ijzeren stang.

Het waren alle krachtige, groote dieren.

Maar Raffles zag dat nog geen der boeren, die zijn voorraad had uitverkocht, aanstalten maakte om te vertrekken.

Blijkbaar wachtten zij op elkander, teneinde

in een groote troep huiswaarts te keeren, natuurlijk in de meening, dat de bandieten daarvoor zouden terugschrikken om een aanval te ondernemen.

En hij begreep ook aanstonds, dat hij zich bij een van die groepen zou moeten aansluiten, wilde hij kans op succes hebben, want de bandieten zouden niet zoo dom zijn slechts een enkelen boer aan te houden,

En toen hij zag dat een groepje van ongeveer tien karren zich tegelijkertijd in beweging stelden, haastte hij zich met zijn eigen, reeds ingespannen wagen de stalhouderij uit.

Maar toen hij de leidsels had opgenomen en zich als toevallig aan het hoofd stelde van de kleine karavaan, wendde hij zich nog eerst eens om en zeide tot Charly:

— Ik zou niet teveel praten, Charly!

— Niet praten? vroeg Charly verwonderd. O, ik begrijp het al, wegens mijn accent.

— Neen, om je tong!

— Om mijn tong?

— En om de keien! Je hebt zelf wel opgemerkt dat deze karren geen veeren hebben, maar daarentegen zijn de keien van Marseille en van de meeste straatwegen, die er op uitloopen berucht. Bij de minste poging om te spreken zou je waarschijnlijk je tong afbijten.

— Die waarschuwing is voldoende! zeide Charly lakoniek.

Men keek wel verbaasd naar de drie mannen, die in het geheel niet op Franschen en zeker niet op lieden uit het Zuiden geleken en hier en daar werd druk en wantrouwend gefluisterd, maar niemand vroeg iets en de kleine stoet reed de stad uit.

Raffles had herhaaldelijk moeten omzien, teneinde zich te vergewissen dat hij de goede richting hield en niet van de anderen afraakte.

De groenteboeren bleken allen in dezelfde streek te wonen, die ten Zuid-Westen van Marseille gelegen moest zijn.

De paarden liepen niet in draf, maar in lange, gelijkmatige stappen en het gerinkel van hun zware bellen, hun hoefstappen, het gepiep van de assen en het donderend lawaai van de ijzeren wielbanden over de ongelijke steenen moest reeds op verren afstand te hooren zijn.

Het was ongeveer half zeven, toen de karren de grens van Marseille bereikten.

Men kwam slechts nu en dan een wandelaar tegen en voor het overige was de weg geheel verlaten.

Aanvankelijk slingerde hij zich tusschen fraaie villa's en buitenverblijven, maar verderop werd de weg eenzamer.

Hij was juist breed genoeg om twee vrij groote auto's gelegenheid te geven elkander te passeeren.

Nu eens was hij met zware boomen omzoomd, dan weder liep hij slingerend langs bloeiende boomgaarden en sappige weiden, waarop het lang gehoornde vee van het Zuiden graasde.

De weg maakte tal van bochten en menigmaal naderde hij de kust zoo dicht, dat men vaag het geruis van de branding op de klippen kon hooren.

Maar na een uur begon het landschap zich te wijzigen, en aan den horizon verhieven zich de heuvels, die geleidelijk overgingen in ware bergen.

Zij waren als in een blauwen nevel gehuld, en in iedere andere omstandigheid zou Charly Brand zeker genoten hebben van het heerlijke natuurtafereel.

Maar ofschoon hij zelf voorspeld had, dat de bandieten niet zoo spoedig hun aanval zouden herhalen, gevoelde hij zich alles behalve op zijn gemak.

Het was klaarlichte dag, en het leek onzinnig dat men op dezen weg, voor auto's zoo moeilijk begaanbaar, een aanval zou durven ondernemen.

En toch peilden zijn blikken zorgvuldig iedere verdachte plek, ieder boschje, ieder afgelegen en vervallen hoeve, iedere breedte en diepe greppel.

Bovendien vermoeide het rijden in deze kar zonder veeren hem zeer, en zijn voeten trilden door het langdurige staan op den rammelenden, schokkenden vloer van den wagen.

Nu en dan trachtte hij te gaan zitten op den smallen rand, van een der smalle opstaande zijden van den wagen, maar dit was op den duur nog moeilijker vol te houden, daar hij ieder oogeblik zijn evenwicht dreigde te verliezen.

Henderson echter scheen danig in zijn nopjes te zijn.

Hij neuriede nu en dan zachtjes voor zich heen, knipoogde tegen de weinige melkmeisjes of boerinnetjes die voorbijgingen, en die vroolijk teruglachten, en scheen zich in het zonnigste humeur van de wereld te verheugen.

Wat Raffles betreft — hij zat op het voorste schot van den wagen, als men het tenminste zitten kon noemen, met een pijp in den mond, en hij bestuurde het zware paard, alsof hij zijn geheele leven lang groenteboer onder den rook van Marseille was geweest.

De andere karren volgden met geregelde tusschenpoozen, soms alleen, soms twee aan twee.

Men reed langs eenige bloeiende boerenhoeven, waar het werk reeds in vollen gang was.

En nu begonnen langzamerhand de heuvels terzijde van den weg op te rijzen. Hier ging ook de keiweg over in een grindweg, die voor auto's heel wat gemakkelijker te berijden moest zijn, tenminste wanneer het droog was.

De heuvels namen in aantal toe.

In den aanvang waren zij begroeid geweest met wijnstokken, maar verderop vertoonden zij slechts een kleed van brem, laag struikgewas, en dwergeiken. Zij sloten zich dichter aaneen, en vormden tenslotte een onafgebroken reeks.

Hier en daar verhieven zich op de hellingen zware eiken en andere boomen.

De onrust van Charly Brand nam toe.

De wagens bevonden zich allen in een hollen weg, en aan weerszijden rezen de heuvels tot een hoogte van meer dan zestig Meter op.

Geen huis was te zien, zoover het oog reikte, en een weinig verderop maakte de weg een bocht.

En nog voor deze bocht bereikt was, klonk het eerste gewerschot . . .

Het paard van de tweede kar liet een smartelijk gehinnik hooren, dat als een kreet van een mensch klonk, zonk op de knieën, en gleed terzijde, door zijn gewicht een der lamoenboomen van den wagen verbrijzelend.

Het gewonde dier trappelde woest met de beenen, en een dun straaltje bloed vloeide uit een klein rond gat in den hals!

De boer die het paard vruchteloos trachtte op te rukken, vloekte woedend.

Achter hem hielden plotseling alle karren stil, en als bij tooverspel verstomde het dreunend geraas van twintig wielen.

Met een onwillekeurig gebaar had Charly zijn revolver ter hand genomen, maar hij zag volstrekt niets waarop hij kon vuren.

Toen klonk een tweede schot — het paard van de laatste kar, in den kop getroffen,

zakte doodelijk gewond ineen, en thans was de weg als het ware versperd, want het was zeer moeilijk, op dezen smallen weg te draaien.

En eensklaps was het, alsof de hellingen van de heuvels begonnen te leven.

Tien, twintig, met geweren en revolvers gewapende kerels sprongen te voorschijn uit terreinplooiën, kuilen, holle boomen, van achter boschjes en stormden zoo snel zij konden op de wagens toe, nu en dan hun revolvers afschietend.

Een der kogels trof een oude boerin aan den hals en deed de arme vrouw op den bodem van haar kar ineenzakken, terwijl haar paard onrustig begon te trappelen.

Een tweede kogel velde een nog jongen boer en trof hem midden in de borst.

De bandieten schenen de werkzaamheden uitstekend te hebben verdeeld, want bij groepjes van twee of drie stormden zij op de karren toe.

Een hunner greep het paard bij den teugel, de andere beklom vlug als een aap de kar, en dwong met de revolver of het mes in de vuist, de hevig ontstelde boeren hun linnen zakjes met geld af te geven.

Maar bij de eerste kar, die van Raffles, was hun succes ditmaal zeer gering te noemen.

Een bandiet, een kerel als een boom, met woest, vuurrood haar en een verwarden baard had het paard bij den toom gegrepen en twee anderen klommen aan weerskanten, zich aan de groote wielen ophijschend op de kar.

Hier wachtte hun een onverwachte ontvangst.

Charly had zijn revolver bij den loop gegrepen en gaf er den kerel die met het mes in de vuist en met woest flikkerende oogen zijn hand naar hem uitstak, zulk een hevigen slag mede tegen den slaap, dat de man ruggelings van de kar viel en onbewegelijk bleef liggen.

Wat Henderson aangaat, hij deed de zaak nog veel eenvoudiger af.

Hij knikte den bandiet, een tamelijk corpulent heerschap, met een vriendelijken grijnslach toe, als om hem op zijn gemak te stellen, greep hem toen bij het middel, tilde hem met uitgestrekte arm en zonder de minste inspanning boven zijn hoofd en wierp hem toen met zoo veel kracht op den straatweg, dat de man met een gebroken been en andere, niet onbelangrijke

kneuzingen stil bleef liggen waar hij was neergekomen.

Brullend van woede over dezen onverwachten tegenstand trok de roodharige bandiet, die het paard vasthield, een groote revolver en richtte die op Henderson.

Maar Raffles was hem voor geweest.

Voor hij den haan van het wapen had kunnen laten neervallen, had Raffles bliksemsnel zijn eigen revolver getrokken, en joeg den bandiet een kogel door den rechterschouder, die hem met een schreeuw van pijn zijn wapen deed prijsgeven.

De roodbaard scheen niet tot den moedigsten te behooren, want hij maakte zoo hard hij kon beenen, zijn spoor met bloed teekenend en was een oogenblik later achter de kromming van den weg verdwenen.

Dit alles was zoo bliksemsnel geschied dat de andere bandieten, die trouwens al hun aandacht noodig hadden om het werk snel en goed te doen, er nauwelijks iets van hadden bemerkt.

Er klonken nog voortdurend schoten, gevolgd door kreten van doodsangst, schrik en pijn en er moest snel gehandeld worden.

Henderson sprong van de kar, en greep den nietsvermoedenden man, die het paard van de derde kar vasthield, van achteren beet, ongeveer ter hoogte van den broekriem.

En hij keerde den man eenvoudig onderste boven zooals men het een zandlooper doet, liet zijn hoofd een paar maal in aanraking komen met het oppervlak van de straat en gaf hem vervolgens de vrijheid, waarvan de man echter geen gebruik zou maken, want de straat bleek harder te zijn geweest dan zijn hoofd.

Maar nu begon men onder de bandieten toch te bemerken, dat de zaken zich niet zoo snel en zonder moeilijkheden afwikkelden als wel gewenscht kon worden geacht.

Eenige meters verder, waar een aantal aanvallers hun werk reeds verricht hadden, werd een korte krijgsraad gehouden, en vier bandieten wierpen zich met het mes in de vuist op den reus.

Maar dit was eerst een kolfje naar de hand van James Henderson.

Hij liet een helder lachje hooren, deed een smakelijken trek aan zijn cigarette, die hij geen

oogenblik, had laten varen en eenige seconden later rolden de vier messenhelden als kegels door elkaar, meer dood dan levend.

Er begon zich een soort paniek van de bandieten meester te maken, die met buitengewone snelheid om zich heen greep.

Geheel aan het einde van den stoet wagens begreep men blijkbaar nog altijd niet goed wat er aan de hand was en de bandieten, die daar hun slachtoffers reeds hadden uitgeplunderd, beklommen blijkbaar volgens een voorafgemaakte afspraak vlug als apen de rechtsche helling van de heuvelreeks en verdwenen spoedig uit het gezicht.

Het waren een achttal, die aldus vluchtten zonder zelfs goed te hebben geweten, wat er eigenlijk was voorgevallen.

De anderen, die aan den haal gingen, wisten het daarentegen maar al te goed, want zij hadden kennis gemaakt met de verschrikkelijke knuisten van Henderson, met den korten gummiknuppel van Raffles, of met de revolverkolf van Charly Brand.

Toen de boeren zagen, dat hun krachtdadige hulp werd geboden, waagden zij het met spaden en schoppen, hooivorken en vlegels, zooeven in Marseille gekocht, de behulpzame hand te bieden en het duurde niet lang of de bandieten werden als kaf voor den wind naar alle richtingen heen gestoven.

Maar op het slachveld bleven er een zestal achter....

Raffles nam den toestand snel op en Henderson volgde hem op den voet, trots als een jager, die met een schot een koppel korhoenders heeft neergeschoten.

Raffles wentelde een paar bandieten met den voet om en onderzocht haastig hun wonden.

— Zouden zij nog te repareeren zijn? vroeg Henderson zachtjes en een weinig bedremmeld.

— Nu, ik weet het niet of het wel de moeite waard is wat twee hunner betreft. Je bent nu eenmaal een weinig hardhandig uitgevallen en de man die door jou den grond moet meten kan van geluk spreken, als hij er het leven afbrengt!

— Maar het waren ook moorddadige bandieten, Mylord! zeide Henderson, in zijn wiek geschoten.

— Je hoeft je niet te verdedigen, ik maak je volstrekt geen verwijt, James, zeide Raffles. Wij hebben niets gedaan dan ons hachje beschermd, maar spreek niet zoo luid, men kijkt ons reeds verbaasd aan omdat wij Engelsch spreken.

Het was nu zaak zich te midden van de algemeene verwarring te vergewissen van den toestand der gewonden aan den kant der boeren.

Gemakkelijk was het niet, want de opgewonden boeren schreeuwden en tierden door elkaar, drongen te hoop, ranselden op hun verschrikte paarden los en schenen geen anderen wensch te kennen dan zoo spoedig mogelijk hun hoeven te bereiken en zich van deze gevaarlijke plek te verwijderen.

Maar Raffles verhief zijn stem en zijn houding boezemde zooveel ontzag in, dat er spoedig een betrekkelijke stilte ontstond.

Na eenig onderzoek bleek het, dat er twee boeren en een boerin ernstig gewond waren en dat het dringend noodzakelijk was, hen zoo spoedig mogelijk te vervoeren.

Gelukkig was de hoeve van een der groenteboeren op hoogstens een kwartier uur rijdens gelegen en op aanwijzing van Raffles werd met behulp van stroo zoo snel mogelijk een leger bereid in een tweetal van de karren, maar niet dan nadat Raffles snel een noodverband had aangelegd.

Eenige boeren en Henderson hadden intuschen de wacht gehouden, want het was niet onmogelijk, dat de roovers, wanneer zij zich zouden hebben overtuigd dat er maar een handjevol gewapenden zich bij de boeren bevonden, terug zouden keeren.

Wat de gewonde bandieten betreft — zij verdienden zeker weinig medelijden maar Raffles was er nu eenmaal de man niet naar hen aan hun lot over te laten en daarom ook werden zij in drie der karren getild, teneinde naar dezelfde hoeve te worden overgebracht, in afwachting van de komst der politie.

In enkele minuten had dit alles plaats gevonden, onder toezicht van Raffles, wien de boeren aanstonds gehoorzaamden, ofschoon zij thans wel inzagen dat deze man onmogelijk een provinciegenoot en zelfs geen landgenoot van hen kon zijn.

Hij sprak weliswaar vloeiend Fransch, maar het was het Fransch van Parijs.

Zoo snel mogelijk zette de stoet zich weder in beweging, maar men moest de beide gedooide paarden achterlaten, die als slachtoffers waren gevallen van den verraderlijken aanval der struikroovers.

En gedurende den geheelen rit bleven de boeren elkander van hun wagens af toe schreeuwen, terwijl zij de paarden tot den grootst mogelijken spoed aanzetten.

De weg werd echter spoedig breeder, en de heuvels werden lager, zoodat het gevaar voor een overval gaandeweg verminderde.

Binnen een kwartier was een zeer groote hoeve bereikt, die toebehoorde aan een der boeren, wiens vrouw tot de gewonden behoorden.

Allen werden zoo spoedig mogelijk binnenshuis gedragen, en Raffles bewees nu wel dat hij onmogelijk een echte boer kon zijn, want hij behandelde de gewonden, de bandieten inclus, als een ervaren geneesheer.

De boerderij bleek tamelijk goed voorzien te zijn van verbandmiddelen, daar de dokter veraf woonde, en er op een hoeve met vijftig arbeiders herhaaldelijk kleine ongelukken gebeuren, en met behulp daarvan verbond de zonderlinge en onbekende helper in nood, vriend en vijand.

Een telefoon bezat de hoeve niet, maar het dichtstbijzijnde dorp kon met een wagen gemakkelijk in een half uur bereikt worden.

Daar zou Raffles kunnen telefoneeren, teneinde de politie te waarschuwen, die dan de gewonden bandieten zou kunnen komen afhalen, en procesverbaal zou kunnen opmaken.

De boer, aan wien de hoeve toebehoorde, en die Raffles geruimen tijd zwijgend had gadegeslagen, kwam nu naar hem toe, greep zijn hand, die hij krachtig drukte, en zeide, terwijl hij zijn best deed het Fransch van het Noorden te spreken:

— Ik dank u, mijnheer, voor wat gij voor ons gedaan hebt! Maar zoudt gij mij thans niet willen zeggen wie gij zijt? Ik ben een boer, maar ik ben niet zoo dom om te zien dat gij het niet zijt! Gij zijt zelfs geen Franschman!

Raffles keek den man een oogenblik glimlachend aan, en antwoordde toen:

— Wat doet het er eigenlijk toe, nu alles

betrekkelijk goed is afgelopen! Misschien zult gij het later wel eens vernemen! Laten wij het er voorloopig voor houden dat ik, en mijn beide makers particuliere detectives zijn — Engelschen mijnentwege!

— Maar gij hebt mijn vrouw behandeld, alsof gij een echte dokter waart! riep de boer uit.

— Een dokter ben ik ook al, vriend! hernam Raffles. Geef mij het adres van den geneesheer in het dorp, dan zal ik hem hier heen sturen, want uw vrouw is nog volstrekt niet buiten gevaar! Voor de ontsnapping van de bandieten behoeft gij niet bevreesd te zijn, er is geen sprake van, dat zij in de eerste dagen een voet zouden kunnen verzetten, de meeste hebben eenige ribben gebroken — een van mijn helpers is nu eenmaal een weinig hardhandig uitgevallen.

— En gijzelf? Wat denkt gij te doen?

— Ik? Ik zal mijn onderzoek voortzetten! antwoordde Raffles kalm. Apropos, de bandieten hebben zeker nog wel iets buit kunnen maken?

— Dat verzekeer ik u, Zij hebben op zijn minst negenduizend francs kunnen stelen!

Raffles verborg het lachje van medelijden, dat hij bij zich voelde opkomen.

Zooveel moeite, zooveel bloed en zooveel omslag om een onnoozele negenduizend francs die de bandieten nog met elkander moesten deelen ook.

— Waar hooren de twee andere gewonden thuis, die gij hier hebt willen opnemen? ging hij voort.

— In een hoeve, op een kwartier uur gaans hier vandaan!

— Ook zij zijn vrij zwaar gewond, en zullen in de eerste week niet vervoerd mogen worden!

— Zij hinderen mij volstrekt niet, mijnheer! Het spreekt vanzelf dat zij hier kunnen blijven, totdat de dokter uit het dorp verlof geeft hen te vervoeren.

— Dat is zeer vriendelijk van u! hernam Raffles. Zeg mij eens — ik vraag het niet uit louter nieuwsgierigheid, maar zijt gij rijk, of welgesteld althans?

— Mijn hoeve is een van de grootste van de geheele streek, mijnheer!

— Hebt gij uw geld steeds in huis?

— Nu en dan heb ik een groot bedrag binnenshuis, vooral Zaterdag, als ik mijn arbeiders

moet betalen en om de drie maanden, als ik mijn pacht moet voldoen.

— Dan zou ik u eenige voorzichtigheid willen aanraden! Uw boerderij is tamelijk afgelegen en het is volstrekt niet ondenkbaar, dat de bandieten zich zullen willen wreken en een aanval op uw hoeve zullen ondernemen.

— Dan zullen zij goed worden ontvangen! riep de boer toornig uit. Er zijn hier drie geweren en ik was scherpschutter in den grooten oorlog, mijnheer!

— Des te beter, misschien kan die vaardigheid u nog wel eens te pas komen! hernam Raffles droogjes. Maar thans moet ik heengaan,

de politie moet zoo spoedig mogelijk op de hoogte worden gesteld.

— Laat mij u dan nogmaals bedanken, mijnheer! ook namens de anderen voor uwe hulp! Het spijt mij, dat gij mij niet wilt zeggen, wie gij zijt, maar als ik ooit iets voor u zou kunnen doen, dan hebt gij slechts over mij te beschikken — Cruchot zal altijd bereid zijn om u bij te staan!

— Ik dank u voor uw goede bedoelingen, vriend Cruchot — misschien komt er wel eens een tijd dat ik uw hulp van noode heb, zeide Raffles glimlachend. Thans echter moet ik afscheid van u nemen, de politie moet zoo spoedig mogelijk trachten de verblijfplaats van dat geboefden te ontdekken!

Hoofdstuk IV.

De nasporingen der politie.

Een oogenblik daarna bevonden Raffles, Charly en Henderson zich op weg naar het naastbijgelegen dorp.

Zij hadden van Cruchot een kleinen jachtwagen met een flink paard bespannen en twee geweren ter leen gekregen, men kon nooit weten of de bandieten de onbeschaamdheid niet zoo ver zouden drijven, dat zij hun gedeeltelijk mislukten aanval zouden herhalen.

De geneesheer van het dorp zou een en ander weder mee terug nemen.

Binnen een kwartier doemden de eerste huizen van het dorp op en een voorbijganger wees Raffles het huis van den geneesheer.

Deze, een vriendelijk, oud man, zelf bijna een boer geworden, door den langdurigen omgang met de landbouwers, luisterde vol verbazing en verontwaardiging naar het verhaal, hetwelk Raffles hem deed en beloofde, zoo spoedig mogelijk naar de gewonden te gaan omzien, in gezelschap van een zestal gendarmes, die dan de gewonden bandieten konden vervoeren.

Maar toen Raffles zijn mededeelingen geëindigd had, keek de geneesheer hem onderzoekend aan en riep uit:

— Maar ik ken u in het geheel niet! Gij zijt zeker niet uit deze streek?

— Niet geheel en al, dokter, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben een Engelsch detective in particulieren dienst en ik neem aan de jacht op de bandieten deel, natuurlijk voor eigen rekening, omdat mijn lastgevers de meening zijn toegedaan, dat er zich Engelschen onder hen moeten bevinden!

— Ik heb altijd wel gedacht, dat het een internationale bende moest zijn, mijnheer! riep de oude geneesheer uit, Lieden, die hier zijn blijven hangen, nadat de oorlog beëindigd was, deserteurs van allerlei landaard, Franschen, Engelschen, Portugeezen, Italianen, zelfs Roemeniërs, Senegal-negers en ander tuig.

— Zoudt gij mij willen zeggen, dokter, tot wien men zich moet wenden, om de zaak zoo spoedig mogelijk te laten onderzoeken?

— Wel, natuurlijk tot den burgemeester. Hij is ook het hoofd van de politie!

— Zoudt gij mij een grooten dienst willen bewijzen, dokter?

— Met het grootste genoegen, voor zoover het in mijn macht staat!

— Ik vraag u niets anders dan zelf aan den burgemeester mede te deelen wat er geschied is. Ik heb groote haast en wilde liever aanstonds op eigen gelegenheid het onderzoek voortzetten,

geholpen door mijn beide metgezellen.

— Niets is gemakkelijker, mijnheer, en ik zal dadelijk den burgemeester op de hoogte gaan brengen, opdat hij mij door eenige gendarmes laat vergezellen.

— Ik dank u. Nu nog slechts een vraag — hoe bereik ik het spoedigst Aubagne, vanwaar ik met den trein naar Marseille zal kunnen terugkeeren.

De geneesheer nam Raffles onder den arm, voerde hem naar een kleine erker, in den hoek van het vertrek en zeide:

— Volg dien smallen kleiweg, die langs mijn huis voert! Hij loopt dwars door de weilanden naar Aubagne, hetwelk gij gemakkelijk binnen een half uur kunt hebben bereikt. Als gij u wat haast, dan kunt gij den trein halen die om elf uur naar Marseille vertrekt!

— Dan behoef ik u alleen nog maar dank te zeggen voor uwe hulp, dokter — en de hoop uit te spreken, dat deze schoone vruchtbare streek spoedig verlost moge worden van het gespuis, hetwelk haar thans brandschat.

Een snelle handdruk en Raffles had het vertrek verlaten en voegde zich weder bij Charly en Henderson, die bij de voordeur zijn terugkomst hadden afgewacht.

Hij gaf hun een wenk en voerde hen naar het smalle pad, dat weinig afwisseling opleverde maar dat het voordeel had, bijna in rechte lijn naar Aubagne te loopen, waarvan de daken en de kerktorens reeds in de verte zichtbaar waren. Zij liepen eenigen tijd zwijgend voort, tot Raffles begon:

— Hoe denk je over het resultaat van onze tusschenkomst, Charly?

— Nu, ik geloof dat wij den vijand zeer veel afbreuk hebben gedaan! antwoordde Charly. De buit echter is mij niet meegevallen!

— Dat moet ik toegeven! Wij hebben geen centime kunnen medenemen — integendeel zijn de struikroovers er met negenduizend francs van door gegaan! En toch beklag ik mij niet — ons werk is niet vruchteloos geweest en misschien is de schrik de boeven wel zoo zeer in de leden gevaren, dat zij hier niet meer terugkeeren!

— En daarom doe ik het voorstel, dadelijk in onze auto te stappen en snel naar Londen te rijden! riep Charly op levendigen toon.

— Dat voorstel hoorde ik gisteren ook uit je mond en bijna in dezelfde bewoordingen, Charly, hernam Raffles kalm. Je zult echter nog eenige dagen geduld moeten hebben, totdat ik er zekerheid van heb dat de politie er in geslaagd is de schuilplaats van de bandieten te ontdekken en zodoende aan hun bloedig optreden paal en perk te stellen.

— En als zij die schuilplaats niet ontdekt?

— Dan zal ik dat trachten te doen!

— Jij denkt dus te kunnen slagen, waar de politie faalt?

— Dat denk ik en toch geloof ik niet, dat ik een ijdelruit ben! antwoordde Raffles kalm.

— Maar je hebt niet het minste aanknoopingspunt!

— Toch wel!

En Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een vuurrooden halsdoek uit, dien hij Charly toonde.

— Hoe kom je aan dat ding? vroeg deze.

— Het werd door een der bandieten verloren tijdens den strijd en ik heb mij onmiddellijk van die doek meester gemaakt!

— Met welk doel? Wil je hem als souvenir bewaren?

— Dat misschien ook wel, maar eerst wil ik er een goeden speurhond „lucht” aan geven!

— Geen kwaad idee! riep Charly uit. De hond brengt ons naar de verblijfplaats van de bandieten en wij worden gegrepen, tegen een boom geplaatst en...

— En als een zeef doorschoten! vulde Raffles den zin aan. Dat wilde je zeggen, Charly en ook dit zou niet volkomen origineel zijn geweest! Hetzelfde heb je gisteren reeds ook beweerd. Over het algemeen zie je de zaken te zwart in!

— Als mijnheer Brand mij een opmerking permitteert, mengde zich nu de zware stem van Henderson in het gesprek, dan zou ik wel willen zeggen, dat Mylord gelijk heeft! Wij hebben vanmorgen tegen een overmacht van twintig van die kerels met succes gevochten — en waarom zouden wij dit niet nogmaals kunnen doen?

— Intusschen hadden de eerste kogels evengoed ons, als de paarden kunnen treffen, of als die drie ongelukkige boeren! hernam Charly.

— En de toestand wordt ook anders, als je die schurken in hun hol gaat opzoeken!

— Waarde Charly — de auto is nog altijd tot je beschikking! zeide Raffles koeltjes, terwijl hij den rooden halsdoek weder wegborg. De wegen door Frankrijk zijn schitterend en je kunt er je gemak van nemen, zoodat je bijvoorbeeld over een week ongeveer tegelijkertijd met Henderson en mij te Londen aankomt.

— Ik zeg je nogmaals, dat ik je natuurlijk niet verlaat! riep Charly op gegriefden toon. Ik wilde je alleen maar waarschuwen voor de gevaren, die ons nog bedreigen!

— Voor die waarschuwing ben ik je dankbaar, Charly, hernam Raffles effen, maar zij is overbodig! Ik ben slechts zeer zelden bepaald onvoorzichtig! Maar laten wij wat voortloopen — de geneesheer zeide dat er om elf uur een trein gaat, en het is er nu maar een kwartier voor!

Zij verhaastten hun tred en bereikten het aardige stadje juist bijtijds om aan het kleine, schilderachtige station op den trein naar Marseille te kunnen stappen waar zij twintig minuten later aankwamen.

Zij haastten zich naar de plek, waar zij hun eigen kleederen verstopt hadden, trokken die weder aan en verborgen de boerekielen en de petten op dezelfde plek.

Zij bereikten hun hotel, juist tegen het lunchuur, en daar zou zeker niemand vermoed hebben dat de deftige Engelsche graaf, zijn secretaris en zijn chauffeur zooeven zulk een gevaarvol avontuur hadden beleefd.

En Raffles vond het ook volstrekt niet noodig, den hotelhouder op de hoogte te brengen.

Des middags maakten zij een toer in den omtrek — alle drie van hun revolvers voorzien, want het stond nu wel vast, dat de streek hier verre van veilig was, en laat in den middag keerden zij weder terug.

Met ongeduld verbeidde Raffles de avondbladen, slechts twee in aantal en hij liet er Charly onmiddellijk eenige exemplaren van koopen, zoodra hij den kreet van de krantenjongens hoorde.

Beide bladen bevatten een uitvoerig verhaal over het gebeurde van dien morgen op den landweg tusschen heuvels en er was ook sprake van den Engelschen detective met zijn beide helpers, tamelijk geheimzinnige personages, die niemand

scheen te kennen, maar die niettemin door hun optreden een zeer grooten dienst hadden bewezen aan de politie.

Men had de achtervolging van de bandieten zoo snel mogelijk opgenomen, maar tot op het oogenblik waarop de bladen ter perse gingen was er nog geen spoor van de struikroovers ontdekt.

De geheele politiemacht van Aubagne, en heel wat agenten en rechercheurs uit Marseille hadden aan den onderzoekingstocht deelgenomen, maar zonder eenig resultaat.

De gewonde bandieten waren aan een streng verhoor onderworpen, maar zij schenen zich allen aan een consigne te houden en weigerden hardnekkig, iets omtrent de schuilplaats van hun makkers te verraden.

Het bleek dat zich onder hen drie Franschen, een Arabier, een Ier en een Portugees bevonden.

In dat opzicht had de oude geneesheer in Aubagne zich niet vergist.

Men kon hier inderdaad van een Internationale bende spreken en het werd hoe langer hoe duidelijker, dat men hier te doen had met deserteurs uit de legers der geallieerden, die zich op de een of andere wijze in het bezit hadden gesteld van Duitsche geweren, en die gehoorzaamden aan een zekere tucht.

Toen Raffles het bericht heelemaal had uitgelezen, vouwde hij de krant langzaam dicht en zeide hoofdschuddend:

— Ik vrees dat die nasporingen hoegenaamd geen resultaat zullen opleveren. Het gebied is daartoe te groot, de bergen zijn te talrijk, de schuilplaatsen zijn zoo goed als onvindbaar! Een geheele divisie zou nauwelijks voldoende zijn om dit gebied af te jagen, daarenboven staat het niet vast, dat de bandieten zich niet schuil houden op een der eilanden tegenover Marseille.

— Maar op Ratonneau en op Pomeguès, zoolwel als op Chateau d'If, zouden zij spoedig worden ontdekt, riep Charly uit. Die eilanden zijn immers allen versterkt en van forten voorzien. Er ligt een garnizoen en zij zijn bestemd om de haven van Marseille te beschermen.

— Het is ook niet daar, mijn waarde, waar wij, naar alle waarschijnlijkheid, de bandieten moeten zoeken! Ofschoon die eilanden vrij groot zijn en het denkbaar is dat de bandieten in geval

van nood hun toevlucht zoeken in een van de vele baaien. Maar — er zijn meer eilanden, dan alleen de drie, die je zooeven noemde! Zij zijn zeer klein en worden uitsluitend door visschers bewoond! Ik acht het niet onmogelijk, dat de boeven daar hun hoofdkwartier hebben opgeslagen!

Maar reeds den volgenden dag schenen deze woorden van Raffles gelogenstraf te worden. Want toen bevatten de bladen de mededeeling dat de politie zorgvuldig alle eilanden tegenover dit gedeelte van de kust had onderzocht, maar nergens het geringste spoor van de aanwezigheid der bandieten had kunnen vinden.

Weder verliep er een dag — en nog altijd bleven de nasporingen der politie vruchteloos.

Men had een tweetal bekende detectives uit Parijs laten overkomen, die samen werkten met twee collega's uit Marseille, maar ook zij schenen er niet in te slagen, eenig licht in duisternis te brengen.

Er was een soort klopjacht gehouden in het gebergte langs de kust en meer landinwaarts gelegen, maar na drie dagen van vruchteloze pogingen, keerden de politieagenten onverrichterzake huiswaarts.

Het was waarlijk, alsof alles maar een droom was geweest en de boeren zoowel als de geheimzinnige Engelsche detectives zich vergist hadden, of de autoriteiten iets op de mouw hadden gespeld.

Maar daar waren de gewonde boeren en de zwaar gekwetste bandieten, die voldoende getuigenis van de waarheid aflegden!

Raffles wachtte met het geduld, dat hem slechts zelden verliet, maar Charly begon van de geheele zaak meer dan genoeg te krijgen en verlangde naar Londen terug.

Hij wist echter zeer goed, dat hij nog eenigen tijd zou moeten wachten, want Raffles had het er nu eenmaal opgezet, af te rekenen met deze Internationale struikroovers.

In den middag van den derden dag, toen de toon van de bladen al zeer somber was en men alle hoop op arrestatie van de overige bandieten scheen te moeten laten varen, zeide Raffles tot Charly, toen beiden gezeten waren in een klein wijnhuis aan de haven:

— Het blijkt nu wel, Charly, dat langer wachten nutteloos is!

De oogen van den jongen man begonnen te schitteren.

— Het verheugt mij dat je dat inziet, wij stappen dus aanstonds in onze auto en rijden onmiddellijk naar Londen terug!

— Ik verneem deze woorden thans voor de derde maal uit je mond, mijn waarde en ten derde male vergis je je! Ik wil je iets anders zeggen. Ik wilde eenvoudig de opmerking maken, dat wij nu lang genoeg gewacht hebben en dat het tijd wordt, op ons eigen houtje deze belangwekkende zaak verder af te wikkelen!

— Maar er zijn twee detectives uit Parijs al een paar dagen bezig en zij hebben niets kunnen ontdekken! riep Charly wanhopend uit.

— Zij hebben geen hond bij zich! hernam Raffles kalm. Zij hebben ook geen doek gevonden!

— Neem dan dien doek, ga er mee naar de politie, zeg dat zij een goeden speurhond laten komen — en laat verder alles aan hen over!

— Je vergeet een kleinigheid!

— Wat dan?

— Dat zij aldus misschien de schuilplaats van de bandieten zouden ontdekken — maar dan tevens al het geld, welke de kerels geroofd hebben!

— Maar dat heeft immers niets om het lijf! ging Charly Brand ongeduldig voort. Zij hebben den eersten keer ongeveer twaalf duizend francs kunnen stelen en drie dagen geleden nog eens negenduizend! Veronderstel dat zij van dit geld nog iets hebben uitgegeven, dan is het toch niet de moeite waard om daar je hachje voor te wagen!

— Maar zij hebben veel meer gestolen, mijn waarde! Dacht je werkelijk dat die aanval op de boeren hun proefstuk was? Weet je dan niet dat de kranten gemeld hebben hoe tal van inbraken bij rijke lieden aan dezelfde gevaarlijke bende worden toegeschreven, daarbij zijn gouden sieraden en juweelen gestolen, om van het geld niet te spreken, en mijn hart springt op van vreugde als ik bedenk dat ik hun dat alles weder kan afnemen!

Charly keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, en zeide toen schouderophalend:

— Ik voor mij ben overtuigd, dat de kerels reeds lang weder ergens in Italië of Zwitserland zitten, misschien wel op Corsica, maar ik ben tot je dienst! Wanneer beginnen we daarmee?

— Morgenochtend! Ik heb al eens rondgekeken naar een goeden speurhond en ik meen er een te hebben gevonden bij een handelaar in honden, die aan de grens van de stad woont.

— Wat is het voor een hond?

— Een Airedale terrier — en een van de grootste soort, een kwade rakker, moedig, die voor niets terugdeinst en wat nog beter is, voorzien van een uitstekenden neus!

— Als je je eigen terrier, je onovertrefbare Busto liet overkomen?

— Dat duurt te lang! Ik wil nu dadelijk aan het werk gaan!

Vergelijk eens de
Cigaret J. v. K.
met andere merken.

Hoofdstuk V.

Op onderzoek uit.

Nog dienzelfden middag verlieten Raffles, Charly en Henderson het hotel, maar zij hielden hun kamers aan en verklaarden dat zij een langen toer in het Zuiden van Frankrijk gingen maken en misschien wel een week zouden uitblijven.

Als bagage hadden zij niets bij zich dan een reiszak en deze bevatte het noodige om hun uiterlijk zoodanig te veranderen, dat niemand in hen den rijken Engelschen graaf en diens metgezellen zou herkennen.

Zij vermomden zich een weinig buiten de stad, op een eenzame plek, in een der bosschen, welke aan dien kant de stad omgaven.

Vervolgens begaven zij zich naar een klein logement aan de haven en namen daar hun intrek, voorgevende, Engelsche handelsreizigers te zijn, van welk soort medemenschen het op dat tijdstip in de Fransche havensteden krioelden.

Zij gebruikten daar een eenvoudigen maaltijd en dadelijk daarop gingen zij gezamenlijk uit en wandelden naar den hondenkoopman, die slechts twintig minuten loopens verder woonde en in wiens kennel zij ontvangen werden door een oorverscheurend geblaf en gehuil.

„Pomponnet” — zoo was de naam van den terrier — werd uit zijn hok gehaald en aan een ketting vastgemaakt.

Hij betoonde zich aanvankelijk verre van

vriendelijk tegenover de drie vreemdelingen, maar toen Raffles hem onbevreesd tegemoet trad en hem toesprak, kregen zijn oogen spoedig een andere uitdrukking en er waren nog geen tien minuten verlopen of hij liet het toe, dat Raffles hem over den kop streefde.

Pomponnet was een groote, stevig gebouwde hond, op wiens raszuiverheid misschien wel wat was af te dingen, maar die dat ruimschoots goed maakte door zijn schranderheid, zijn moed en zijn kracht.

Hij had een ruige vacht, een tamelijk kort gecoupeerden staart, goed ingeplante ooren, een diepe borst en krachtige lendenen.

De oogen, die de gewenschte hazelnootkleur hadden, waren groot en schitterend, de tanden waren gaaf en spierwit, de hals rechten gedrongen.

Kortom, het was juist een hond, geschikt voor mannen, die wilden verrichten, wat Raffles en zijn metgezellen voornemens waren.

Raffles betaalde den hond, nam het einde van den ketting in zijn hand en na even te hebben tegengestribbeld, volgde Pomponnet hem gedwee.

— Heb je je nu wel overtuigd, dat de hond inderdaad een goeden neus heeft?

— Dat spreekt vanzelf! Gisteren was ik bij den koopman en hij werkte mij den hond voor,

die geen oogenblik aarzelde om de zaken aan het licht te brengen, die ik zelf in een hoek van den grooten tuin had verstopt.

— Is hij schot- en stokvast?

— En manvast, Charly! antwoordde Raffles glimlachend. Wees maar niet bevreesd dat Pomponnet ons in den steek zal laten. De hond is op de verkeerde wijze en ruw behandeld, maar als wij wat vriendelijker met hem omgaan dan zijn vroegere baas het placht te doen, dan zal hij zich spoedig aan ons wennen.

Zij bereikten hun logement weder, waar de eigenaar aanvankelijk wel eenig bezwaar maakte den hond toe te laten, maar de toezegging van extra betaling bracht hem spoedig tot andere gedachten.

De drie mannen bleven den heelen avond bij den hond, teneinde hem aan zich te doen gewennen en reeds dienzelfden nacht vlijde Pomponnet zich op het vloerkleedje dat voor het bed van Raffles lag, alsof hij zijn geheele leven niet anders gedaan had.

Zijn instinkt had hem als het ware aanstonds den man aangewezen, dien hij als den aanvoerder, als den meester had te beschouwen.

Den volgenden morgen waren de drie mannen zeer vroegtijdig op de been.

Zij ontbeten, betaalden en verlieten het logement in gezelschap van Pomponnet, die buitengewoon opgewekt scheen te zijn en het lot zeggende, dat hem in aanraking met dezen nieuwen meester had gebracht, die hem niet sloeg, niet trapte en reeds bij het krieken van den dag vergast had op een kom melk, een stuk roggebrood en een overheerlijke mop worst!

Voor alle veiligheid had Raffles zijn hond aan den ketting vast, omdat hij vreesde dat het dier misschien zou wegloopen, maar dit bleek al spoedig een overbodige voorzorg, want de hond was er blijkbaar op gedresseerd, aan den voet te volgen en liep gedwee mee, zijn kop ter hoogte van de linkerknie van zijn nieuwen meester.

Henderson had zijn livrei reeds verwisseld tegen een eenvoudig touristencostuum en ook Raffles en Charly waren aldus gekleed, teneinde zoo weinig mogelijk opzien te baren.

Plezierreizigers immers, waren om dezen tijd in het Zuiden van Frankrijk even talrijk als vliegen.

Maar in hun zakken staken hunne revolvers,

een pakje patronen, een ijzersterk knipmes en nog eenige andere zaken, die zij wel eens noodig zouden kunnen hebben!

Zij verlieten Marseille langs denzelfden weg, als vier dagen tevoren, toen zij zich als boeren vermomd hadden.

Zoodra zij de stad achter zich hadden gelaten maakte Raffles Pomponnet los en riep:

— Vooruit!

Als een stormwind vloog de hond weg, dol van blijdschap, maar zonder eenig geluid te geven.

Raffles floot zachtjes — dadelijk keerde de hond op zijn schreden terug, ging voor Raffles zitten en keek hem vragend aan.

Raffles liet hem apporteeren, afliggen, hals geven en geen oogenblik aarzelde de hond, maar hij voerde alle bevelen onberispelijk uit, zonder zich ooit te vergissen of te twifelen.

— Achter! beval Raffles tenslotte en dadelijk hernam Pomponnet zijn plaats naast het linkerbeen van zijn nieuwen meester.

Het was reeds bijna elf uur, toen zij de plek bereikten, waar twee dagen geleden de overval had plaats gehad.

De drie mannen stonden hier stil en Raffles haalde den rooden halsdoek te voorschijn.

Hij liet Pomponnet voor zich neerzetten en gaf den hond „lucht” aan den doek.

De terrier snuffelde er een geruimen tijd aan als om de lucht goed in zich op te nemen, liet toen een kort gebrom hooren, hetwelk scheen te willen zeggen:

— Doe maar weg, ik weet het al — en rende spoorslags dwars den weg over en tegen de helling van den heuvelketen op.

Hij hield zijn neus naar den grond gebogen en liep snel voort, zonder ook maar een oogenblik van de rechte lijn af te wijken.

Raffles keek Charly eens glimlachend aan en vroeg toen:

— Geloof je dat de hond goed voor het geld is?

— O, wat dat betreft! Hij zou ons regelrecht naar de hel brengen! zeide Charly sarcastisch, ingeval de eigenaar van den rooden doek zich daar heen heeft begeven — wat vroeg of laat zeker wel het geval zal zijn. Thans echter zal de hond er zich wel toe bepalen ons naar een gevaarlijk dievenhol te brengen!

— Je zet een gezicht alsof je dat spijt, Charly!

— Welneen, die indruk moet op een ver-gissing berusten! Ik vind het charmant — ik vind het alleraardigst! antwoordde Charly met een pijnlijk glimlachje. Het vacantiereisje heeft alleen maar een eenigszins ander verloop dan ik mij dat had voorgesteld!

— Als alles goed gaat, mijn waarde, dan heeft het 't aangenaamste verloop, dat mannen als wij zich kunnen voorstellen! Hoe denk jij er over, Henderson?

— Ik wilde dat ik over vijf minuten de rest van de bandieten tegenover mij had, Mylord! antwoordde de reus.

— Dat is de juiste opvatting! zeide Raffles droogjes. Charly, mijn jongen — ik moet vreezen dat je een weinig berg afgaat! Soms krijg ik den indruk dat je dit leven van avonturen en romantiek, van onvoorziene gebeurtenissen en van spanning niet meer aanstaat!

— Het staat mij nog altijd uitstekend aan, Edward, maar een onvoorziene gebeurtenis die zich voordoet in den vorm van een geweer-kogel, heeft voor mij weinig aantrekkelijks!

Raffles staarde Charly een oogenblik verwonderd aan en zeide toen hoofdschuddend:

— Je praat als iemand van zeventig jaar, of die smoorlijk verliefd is! Ik ken je niet meer — je hebt nog nooit eenig gevaar geducht en voor kogels ben je ook nooit bevreesd geweest.

— Nooit, als ik den schutter kon zien! antwoordde Charly op levendigen toon, maar dat is het hier juist, wij hebben hier te doen met verraderlijke schurken, die uit een hinderlaag op je schieten, zonder zichzelf bloot te geven.

— Maar dat kan nu het geval niet zijn, mijn waarde! Het is veel later op den dag, zij kunnen ons onmogelijk voor rijke lieden houden, want wij zien er vrij sjofel uit, als ik het zoo mag zeggen, en het laatste bedrijf moet zich, als het kan, in het duister afspelen. En zet nu alsjeblijft eens wat vroolijker gezicht en neem Henderson tot voorbeeld, want je bent nog jong, je bent gezond, het weder is schoon — en de streek is zonder wederga!

— Als wij het er levend afbrengen, dan wil ik met genoeg deze streek een paradijs noemen, antwoordde Charly. Maar zou je Pomponnet niet eens terug roepen? De hond laat zich door

zijn ijver wel wat al te zeer meeslepen en aanstonds zal hij uit het gezicht zijn!

Raffles floot en dadelijk keerde de terrier terug, liet zich gewillig aan den ketting leggen en begon onmiddellijk weder te snuffelen.

De drie mannen beklommen de helling van een lagen heuvel en hadden binnen tien minuten den top bereikt.

— In welke richting gaan wij nu? vroeg Charly.

Raffles haalde zijn zakcompas te voorschijn, keek toen naar den stand van de zon en antwoordde:

— Wij begeven ons op het oogenblik in de richting van de zee.

— Zijn wij hier ver vandaan?

— In rechte lijn minstens twee uur loopens — maar de tocht over heuvels en door dalen zal waarschijnlijk wel heel wat langer duren. En met het vooruitzicht daarop zullen wij verstandig doen, als wij eerst den inwendigen mensch wat versterken! Henderson, toon ons den inhoud van je knapzak eens!

De reus gespte den bruin linnen knapzak los, die aan alle kanten uitpuilend op zijn rug bevestigd was, opende hem en nam er een in bruin papier gewikkeld pak uit, terwijl hij met een gullen lach uitriep:

— Dit was bestemd voor het dejeuner, Mylord!

Hij maakte het pak open en haalde er een stuk koud vleesch uit, een half brood, een blikje boter, een flesch wijn en drie aluminiumbekers, zooals men ze veel gebruikt bij picnics en die in elkander geschoven kunnen worden.

— Wil ik het vleesch warmen? vroeg Henderson, voor wien zulk een bewerking niet het minste bezwaar opleverde.

— Neen, James! Want om vleesch te warmen heeft men een vuur noodig, als men buiten is, ten minste wanneer men geen omvangrijke toestellen meeslept, en een vuur geeft rook! Die is op uren afstand te zien en het is beter, dat wij onze aanwezigheid niet verraden!

Het vleesch werd dus koud gesneden, het brood werd verdeeld en beboterd en de drie mannen begonnen te eten met den smaak, dien een lange wandeling in de morgenuren verschaft.

Pomponnet, die met de grootste aandacht naar de toebereidselen van dezen maaltijd had geke-

ken, deftig op zijn achterste gezeten, kreeg zijn deel en verorberde het met groote snelheid, waarop hij vol welbehagen zijn ruigen baard aflikte.

Hij had reeds vriendschap met de drie mannen gesloten en vooral Henderson scheen in zijn smaak te vallen, want hij kwam naast hem zitten, legde zijn kop vertrouwelĳk op de knie van den reus en zag met glanzende oogen toe, hoe het brood en het vleesch in den mond van den hercules verdween, om daar vermaald te worden door de sterke kiezen, die wel ijzer schenen te kunnen stukbijten.

Maar in Raffles bleek hij toch den meester te zien, want hij wendde zich onmiddellĳk van Henderson af, zoodra Raffles opstond om den tocht te vervolgen.

Raffles liet den terrier nogmaals aan den rooden doek ruiken en na slechts even te hebben rondgesnuffeld, had den hond het spoor gevonden.

De heuvelhelling, die van den weg was afgekeerd, daalde vrij steil en reeds na eenige schreden was er van den straatweg niets meer te bespeuren.

De drie mannen daalden hier af in een dichtbegroeide vallei en het werd hun aanstonds duidelĳk, dat zij, zooals zij daar liepen, met hun khakikleurige costumes, scherp afstekend tegen het groen, een voortreffelĳk doelwit zouden opleveren voor iedereen, die een geweer kon handteeren en vijanden in hen zou vermoeden.

Want overal was het dal begroeid met dichte boschjes, waarin een scherpschutter zich uitstekend kon verschuilen.

Maar niets deed zich hooren, niets verriede de aanwezigheid van den mensch en ook Pomponnet gaf volstrekt nog geen teekenen van onrust.

De hond liep rustig voort, links noch rechts ziende, den kop naar den grond gekeerd en geen seconde weifelend.

— Die hond verbaast mij! zeide Charly vol bewondering. Ik meende dat het spoor na vier dagen wel koud zou zijn!

— In een klimaat als het onze zou het na vier dagen ook wel onbruikbaar zijn geworden! Maar hier is de grond steeds rul, het heeft in vier dagen niet geregend, de vluchteling transpireerde misschien door het harde loopen, al die dingen maken het voor een goeden speurhond

niet zoo moeilĳk een spoor te volgen. Er zijn voorbeelden van bekend, dat in Engelsch Indië een politiehond, een week nadat een zware misdaad gepleegd was, het spoor van den moordenaar wist te volgen en hem kon stellen!

De mannen bereikten nu spoedig den bodem van den dalkom en altijd ging de tocht verder.

Het was tamelĳk vermoeiend, want de bodem bestond hier en daar uit los zand, die het klimmen zeer moeilĳk maakte, maar toch bleef het drietal steeds voortgaan, op de hielen van den terrier, die van geen vermoeienis scheen te weten en alleen maar dorst scheen te hebben.

Een uur later zou hij echter naar welgevallen kunnen drinken, want toen ontdekten de drie mannen een klein, helder stroompje, dat zich een weg baande te midden van de rotsen, die sedert eenige oogenblikken het gebied van zand en klei hadden opgevolgd.

Een oogenblik vreesde Raffles dat de hond onmogelĳk het spoor zou kunnen volgen over deze naakte rotsen en Pomponnet scheen dan ook inderdaad wat meer moeite te hebben, want hij liep merkbaar langzamer, maar telkens als Raffles hem aan den doek liet ruiken, ging hij met vollen moed weder verder. Ook de smalle stroom scheen hem niet van zijn weg te hebben afgebracht, want hij had zich onmiddellĳk in het water geworpen en zette aan de overzijde, na even te hebben rondgezocht, dadelĳk zijn weg voort.

De zon was reeds achter eenige hooge heuvels in het Westen verdwenen en nog altijd liep Pomponnet voort, den ketting strak trekkend, bezielde door de jachtpassie, waardoor deze soort honden zich onderscheiden, evenals door hun taaie vasthoudendheid en hun schrandereheid.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zeide, stilstaande:

— Wij hebben nu bijna vier uur geloopt, van het oogenblik af, dat wij ons neerzetten om den maaltijd te gebruiken en het wordt tijd dat wij opnieuw wat rusten.

— Maar over een paar uren valt de schemering, Edward! merkte Charly op.

— Dat doet er niets toe — wij hebben Pomponnet!

— Maar waarheen brengt hij ons? voor zoover ik weet is de kust op deze plek woest en verlaten!

— Wij zullen het wel zien! antwoordde Raffles kortaf.

— Hoever zouden wij hier ongeveer van de kust af zijn?

— Op zijn minst nog twee uren loopen!

— Zouden wij dan niet beter doen, nog verder te gaan, zoover dat wij niet meer kunnen?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Je hebt misschien gelijk! Het is wellicht beter, dat wij nog bij daglicht de kust bereiken!

De drie mannen vergenoegden zich er dus mede een slok uit hun veldflesch te nemen en een tablet chocolade op te knabbelen en dadelijk zetten zij hun tocht weder voort.

Weer kwam er een begroeid gedeelte, flauw glooiend en daarop weder kale rotsen, slechts hier en daar bedekt met spaarzaam struikgewas, dat met moeite het leven scheen te houden en minder geoefende klimmers dan zij zouden het zeker niet zoolang hebben volgehouden, want de heuvels waren hier en daar meer dan honderd meter hoog en menigmaal vrij steil.

Charly keek argwanend om zich heen, want in de flanken van deze rotsen waren nu en dan

de ingangen zichtbaar van donkere spelonken en spleten, die hem met ongerustheid vervulden, want zij leken hem bij uitstek geschikt, om een toevluchtsoord te bieden aan een troep roovers.

Raffles echter vertrouwde op het instinct van zijn hond en daaraan had hij gelijk!

Het dier zou de aanwezigheid van menschen spoedig genoeg geroken en dit door zachtjes brommen verraden hebben.

Op den top van een dier hooge heuvels stond Charly stil, om even uit te blazen en zeide:

— Ik zou wel eens willen weten waar wij hier nu ergens zijn!

— Wij kunnen hier niet ver verwijderd zijn van Kaap Croisette, dunkt mij! zeide Raffles na opnieuw horloge en compas en den stand van de zon te hebben geraadpleegd, die over een uur achter den horizon zou verdwijnen.

Nog een kwartier — en toen kregen de drie mannen de frissche zeelucht in de neusgaten!

Nog een rots — nog een — en toen breidde zich de Middellandsche Zee in al haar schoonheid voor de drie Engelschen uit.

Hoofdstuk VI.

Het roovershol onder de zee.

Het was bijna bladstil en geen rimpeltje verstoorte de onbewegelijkheid van het water, dat glansde als een onmetelijke spiegel van gepolijst zilver. De lucht was nog zoo helder, dat men duidelijk op een afstand van meer dan vijf zee-mijlen de kleine visschersschuiten met hun sierlijke Latijnsche zeilen kon zien, die koers zetten naar de kust.

Vlak voor de drie waarnemers rezen een tweetal tamelijk groote rotseilanden uit de golven op, waarvan het kleinste op ongeveer drie kabellengten van de kust was gelegen, het grootste een weinig verder.

Er was op deze naakte rotsen geen spoor van plantengroei te bespeuren, noch van eenig menschelijk of dierlijk leven.

In het Noorden, op ongeveer tien kilometers afstand, was een zeer smalle glinsterende streep te zien — dat was het kanaal, hetwelk zich

verderop vereenigde met de Huveaune, de rivier waaraan ook Marseille gelegen is.

Op zeer grooten afstand en alleen waar te nemen door den kijker, als in een zilveren nevel gehuld, werden de huizen van Cassis zichtbaar.

Maar hier, op de plek waar de mannen zich thans bevonden, viel geen spoor van eenig leven te bespeuren.

De kust was hier, in tegenstelling met de vlakke stranden van de cote d'Azür, woest en rotsachtig, en als het stormde, dan zouden de golven van de Middellandsche Zee zeker met woest geweld die zware klippen beuken en torenhoog opspatten tegen de barre rotsen, waaruit de twee eilanden gevormd schenen te zijn.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden zich aanstonds plat nedergegoorpen, daar zij scherp zouden afsteken tegen de lucht en zoodoende op verren afstand te zien zouden zijn en onderzoch-

ten nu met de grootste aandacht de omgeving met hun blikken.

Sedert eenige oogenblikken scheen de onrust van den hond te zijn toegenomen en hij snuffelde ongedurig rond, nu en dan aan den ketting rukkend, als begeerig om zijn werk te voltooien.

De klip was op deze plek zeer steil en het leek levensgevaarlijk, hier een afdaling te willen ondernemen.

Het leek onbegrijpelijk, dat eenig levend wezen hier een toevlucht wilde zoeken, want er was ternauwernood plaats, om hier met een vaartuig, al was het nog zoo klein, de kust te naderen en aan wal te gaan.

Het is een zonderling, door de geleerden nog niet verklaard verschijnsel, dat de kusten van de Middellandsche Zee geen eb en vloed kennen en men kon den toestand dus beoordeelen naar den tegenwoordigen staat van zaken — en die toonde aan, dat het rotsachtige strand aan den voet van de klip nauwelijks een meter breed was.

De rots zelve kon ongeveer zestig meter hoog zijn — maar zoo breed, dat ter rechterzijde het einde nauwelijks te zien was.

Aan den rechterkant echter leek een smal pad door de natuur gevormd te zijn, dat in tallooze kronkelingen omlaag liep en ergens aan den voet van de rots scheen te eindigen.

En het was juist naar het begin van dit pad dat Pomponnet zijn nieuwen meester scheen te willen voorttrekken.

Geruimen tijd bleven de drie mannen den om- trek bespieden, maar hoe zij zich ook inspanden, zij konden volstrekt niets ontwaren, wat de onrust van den hond scheen te rechtvaardigen.

Raffles was echter vast besloten, zijn onderzoek voort te zetten en nog dienzelfden avond wilde hij ontdekken, waarheen de hond hem zou brengen.

Eerst echter moest de maaltijd genuttigd worden, wederom koud, daar er geen sprake van was, hier een vuur aan te leggen.

De knapzak van Henderson werd opnieuw geopend en ditmaal heel wat lichter gemaakt, want de lange wandeling had de mannen niet alleen vermoeid, maar ook zeer hongerig gemaakt.

De zon beroerde juist de kim, toen de drie mannen weder opraken.

Zij gingen zeer voorzichtig te werk, want hun

instinct zeide hun, dat zij zich in gevaar bevonden en dat er hier in de buurt vijanden waren, ofschoon zij onmogelijk konden zeggen, waar die zich ophielden.

Misschien echter hadden zij een kamp opgeslagen in een van die ravijnen of dalen, waarvan de drie mannen zelfs van hun hoog gelegen standpunt den bodem niet konden zien.

Hoe dit ook zij — Raffles had het vaste besluit genomen, tot het einde te gaan en te zien waarheen het speurtalent van Pomponnet hen zou geleiden.

Hij durfde wel op het instinct van den hond vertrouwen, want het dier zou zeker niet blaffen, tenzij het hem bevolen werd.

De afdaling begon.

Het pad, door de natuur gevormd, liep in bochten naar omlaag en eindigde beneden aan het smalle strand, als men tenminste dien naam mocht geven aan een rotsachtig pad, dat zich langs den voet van de steile rots slingerde.

De klip was hier volkomen onbeklimbaar, tenzij men gebruik maakte van het pad, hetwelk zij zoeven waren afgedaald, wat met een enkelen blik was te zien.

Zelfs een gems zou geen kans zien, tegen dien bijna loodrechten wand op te klauteren.

Pomponnet scheen echter nog niet het einde van zijn tocht te hebben bereikt, want hij bleef voortdurend rondsnuffelen en richtte nu zijn schreden naar een klein boschje bestaande uit pijnboomen en warrig struikgewas, dat hier, als door een wonder, een weinig aarde had gevonden om er wortel in te schieten.

Het was gelegen op een plek, waar het strand plotseling breeder werd, ongeveer vijftig Meter landinwaarts en aan den voet van een hooge rots, van de steile klip gescheiden door een smalle ravijn, ternauwernood twee Meter breed.

Maar Raffles gaf niet aanstonds toe aan het verlangen van den hond, om zich naar dat boschje te begeven.

De drie mannen bevonden zich hier op een volkomen open plek en zelfs een middelmatig schutter zou hen op dien korten afstand gemakkelijk kunnen raken, zooals zij daar afstaken tegen den Westelijken hemel, waar de zon in zee scheen te zinken.

De klip sprong hier een weinig vooruit en

van deze natuurlijke schuilplaats uit, bespiedde Raffles geruimen tijd, plat op den grond liggend, het boschje.

Er deed zich echter volstrekt niets verdachts voor, geen tak kraakte, geen blad ritselde — er scheen zich daar niemand op te houden.

Nog even wachtte, Raffles en toen de revolver in de rechtervuist houdend, den hond met de linkerhand bij den hals grijpend, sloop Raffles verder, door Henderson en Charly gevolgd.

De schemering was gevallen.

Toch was alles nog zeer duidelijk te onderscheiden en zij zochten dan ook zooveel mogelijk dekking achter de zware rotsblokken, die hier het strand bedekten.

Zoo bereikten zij den zoom van het kleine boschje en nog altijd bleef het stil.

Pomponnet drong onvervaard in het kreupelhout door en Raffles had moeite, den ijver van het dier in te toomen.

Nu stond Pomponnet stil voor schijnbaar ondoordringbaar struikgewas en zijn gedempt geknor bewees Raffles, dat hij onraad rook.

Niet zonder moeite baande Raffles zich een weg door de struiken en eensklaps stond hij vol verbazing stil — daarachter, uitstekend voor het oog verborgen, ontwaardde hij een lage, zeer stevige deur, ternauwernood een Meter hoog en zeker niet meer dan zestig Centimeter breed.

Deze deur sloot een opening in de rots af en het was duidelijk dat zich daarachter een roovershol moest bevinden.

Een oogenblik stond Raffles in beraad. Hij vond het zonderling, dat de bandieten, als zij hier inderdaad waren, het niet eens noodzakelijk hadden gevonden een schildwacht uit te zetten.

Moest hij misschien verder gaan?

Strekte zich achter die deur wellicht een tunnel uit, die hem naar een geheel andere plek zou voeren?

Raffles besloot het aanstonds te onderzoeken.

Hij onderzocht de deur zeer nauwkeurig, zonder haar nog aan te raken, liet het licht van zijn sterke electriche zaklantaarn door alle reten schijnen, richtte zich weder op en zeide glimlachend tot Charly en Henderson, die in de grootste verbazing toekeken, gereed om aanstonds handelend te kunnen optreden:

— De heeren bandieten maken gebruik van de modernste hulpmiddelen! De deur heeft een electriche waarschuwings-sein — ik kan de draden duidelijk zien. Geef mij de schaar eens, Henderson!

Uit een klein lederen etui nam Henderson een eigenaardig gevormd werktuig, in den vorm van een knoopenschaar, met zeer lange, dunne en platte bekken.

Raffles stak deze schaar door een der reten van de deur heen en knipte behendig den electriche draad door.

Hij trachtte nu de deur te openen, maar zij bleek stevig gesloten te zijn en hij moest zijn loopers te baat nemen.

Vijf minuten werd er niets anders gehoord dan het zacht knarsend geluid van de fijne instrumenten in het slot — en toen kon Raffles de deur openen.

Hij duwde haar eerst slechts eenige duimen naar binnen, stak de hand door de opening en voelde tastend, of zich soms nog een andere hinderpaal voordeed.

Toen pas duwde hij de deur langzaam geheel open, na zijn lantaarn weder te hebben gedoofd.

Juist bijtijds ving hij Pomponnet weder op, die wilde wegsnellen.

De drie mannen keken in een volslagen duistere tunnel. Het stervend daglicht drong hier zeer slecht in door en deden hier en daar de granieten wanden glinsteren,

Raffles sloot zeer behoedzaam de deur weder, zonder haar in het slot te werpen en overtuigde zich, dat er van het doorknippen van den electriche draad niets te zien viel, als men er tenminste niet speciaal oplette.

Het drietal stond eenige minuten stil, in de verwachting dat hun oogen zich aan de duisternis zouden wenden, maar aldoor bleef hetzelfde nachtzwart hen omgeven.

— Laten wij elkander de hand geven en langs den wand tastend verder gaan! fluisterde Raffles.

Aldus werd gedaan, maar de bodem was zoo ongelijk, dat zij zich ieder oogenblik de voeten wonden en toen besloot Raffles het er op te wagen en liet zijn electriche zaklantaarn gloeien.

Het licht bestraalde een nauwe gang, ongeveer een meter breed en zoo laag, dat zelfs Charly gebukt moest loopen.

De tunnel maakte ongeveer vijftig meter verder een scherpe bocht.

Klaarblijkelijk had duizenden jaren geleden, de natuur deze gang gevormd, zeker was hij niet het werk van menschenhanden.

Behoedzaam gingen de drie mannen verder en volgden de bocht van de tunnel die zich langzamerhand verbreedde en hooger werd, zoodat zelfs Henderson recht op kon gaan.

Even voorbij de bocht stonden zij stil en toen fluisterde Charly verwonderd:

— Maar deze tunnel moet regelrecht naar de kust loopen.

— Dat doet zij en zij doet nog iets anders ook, zij daalt! bevestigde Raffles. Zie maar, je kunt den bodem merkbaar zien hellen

En hij hief zijn lantaarn in de hoogte, die de tunnel tot op verren afstand verlichtte.

Tegen de zoldering, rechts, liep de roodgekleurde contactdraad, die ergens moest uitloopen op de waarschuwingklok.

Nu en dan doofde Raffles den lantaarn en dan wachtten de drie mannen en speurden naar alle zijden, of zij wellicht eenig schijnsel zouden waarnemen, maar alles bleef duister.

De gang had geen zijtunnels, zij splitste zich nergens, onafgebroken liepen de wanden door.

De bodem werd gaandeweg gelijk.

Wel bijna tien minuten liepen de mannen zoo voort en zij konden er niet meer aan twifelen, zij waren op zijn minst tien meter gedaald, sedert zij de kleine houten deur achter zich sloten.

Een eigenaardig, eentonig, dof gerucht drong sedert eenige oogenblikken tot hen door.

Dat moest het ruischen van de golven zijn.

— Het is voor ons uit! fluisterde Charly.

— En boven onze hoofden, mijnheer Brand! voegde Henderson er aan toe.

— Wij zouden dus onder de zee zijn?

— Dat moet wel! zeide Raffles. Weliswaar hebben wij niet snel geloopt, maar het boschje bevond zich nauwelijks vijftig meter van de kust wij hebben er echter minstens driehonderd afgelegd.

— Ik ben zeer benieuwd, waar deze tunnel ons zal heenvoeren! hernam Charly weder.

— En ik geloof het je wel te kunnen zeggen,

zij zal ons voeren naar een van de beide eilanden, die wij zooeven gezien hebben! antwoordde Raffles. Maar, komaan, laten wij verder gaan!

De tunnel verbreedde zich nu hoe langer hoe meer en was op dit punt ongeveer drie meter breed en twee meter hoog, bijna zuiver rechthoekig in doorsnede, behalve wat den bovenkant betreft, die flauw gewelfd was.

Raffles durfde nu het licht niet meer te laten branden en op den tast gingen de mannen verder, elkander stevig bij de hand houdend en Pomponnet liep vooraan.

Raffles had de ketting vervangen door een eind touw, opdat het rammelen van het voorwerp zijn aanwezigheid niet zou verraden.

Maar eensklaps stond Raffles stil.

Zijn scherp gehoor had eenig gerucht opgevangen.

Hij liet een zacht, waarschuwend gesis hooren en toen gingen allen langzaam, sluipend verder.

Nog dertig schreden — en plotseling viel een flauwe schemering van boven in de tunnel, die zich opnieuw aanzienlijk verwijld had.

Het schijnsel kwam van de rechterzijde der tunnel.

Met de uiterste behoedzaamheid deden zij nog eenige schreden en toen tastte de hand van Raffles in het ledige — de tunnel hield nu plotseling op, de gang maakte dus een zeer scherpe bocht of hier moest zich een zijgang bevinden.

En tegelijkertijd drong het gerucht van twistende stemmen tot de drie stoutmoedige mannen door.

Voorzichtig boog Raffles zich een weinig voorover en keek om den hoek, die de tunnel hier maakte.

Ter linkerzijde begon inderdaad een breede zijgang, zeer kort en afgesloten met een vrij hooge, sterke, maar ruw bewerkte deur, die half open stond.

Achter die deur was een rossig schijnsel zichtbaar, waarschijnlijk afkomstig van een aantal kaarsen of eenige petroleumlampen en dat de hoofden verlichtten van een half dozijn mannen, die door de half open deur zichtbaar waren.

De tunnel scheen hier te eindigen.

Rechts, waar het zwakke daglicht zooeven zichtbaar was geweest, begon een natuurlijke

trap van breede, onregelmatige treden.

Met de grootste behoedzaamheid stak Raffles, die altijd de linkerkant had gehouden, de tunnel over en sloop naar het onderende van deze trap.

Maar dadelijk week hij weder terug — hij had zoeven de over elkaar gekruiste beenen gezien van een man, die daar blijkbaar op schildwacht stond en over de zee uitkeek.

Diplome d'honneur 1895
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De strijd op het eiland.

Raffles voegde zich zoo spoedig mogelijk weder bij zijn metgezellen en het drietal begaf zich een eindwegs terug om krijgsraad te houden.

Raffles deelde mede wat hij zoeven gezien had en voegde er aan toe:

— Die man is zeker een schildwacht, ofschoon de bandieten van de zijde van de zee nooit waarschijnlijk eenig gevaar dreigt! Dit eiland zal wel niet onderzocht zijn en als het wel het geval is, dan zal men wel niets ontdekt hebben.

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of het daglichtschijnsel verdween eensklaps en er klonk een dreunend geluid, als van een zeer zwaren steen, die omvalt.

Vervolgens klonken er schuivelende voetstappen en toen speelde een lichtstraal op den wand van de tunnel, die gelukkig de drie mannen niet kon treffen, en een gedaante kwam de rotstrap af, stak de tunnel over en verdween aan de tegenovergestelde zijde, blijkbaar om zich bij zijn makkers te gaan voegen.

— De kerel schijnt den kleinen ingang tot de trap met een zwaar rotsblok te hebben afgesloten, dat blijkbaar gemakkelijk weder kan worden opgelicht. Je herinnert je zeker wel, dat er zich ergens op de kust van Schotland een reusachtig rotsblok bevindt, meer dan honderdveertig duizend kilo zwaar, dat zelfs door een kind gemakkelijk kan worden bewogen, doordat het ondervlak den vorm heeft van het onderste gedeelte van een schommelstoel en het zwaartepunt van den steen juist in het midden ligt! Iets dergelijks is misschien hier ook het geval!

Het was nu weder volkomen stil geworden, maar nu en dan klonk de stem van een der bandieten, die een vloek uitte en luid iets uitriep, om zijn makkers ergens van te overtuigen.

Nog even wachtte Raffles en toen zeide hij op fluisterenden toon:

— Blijf hier op deze plek op mij wachten. Ik wil eens gaan zien of ik hen niet kan bespieden en hooren wat zij daar te verhandelen hebben!

— Maar de hond zal je verraden!

— Daarvoor behoef je niet bevreesd te zijn — hij zal geen enkel geluid geven! Als ik in gevaar verkeer zal een enkel schot wel voldoende zijn om jullie te waarschuwen.

Hij drukte Charly de hand en sloop naar de zijgang, zich zoo dicht mogelijk tegen den wand drukkend.

Henderson en Charly bleven in de duisternis achter.

Er verliep maar een kwartier en toen keerde Raffles zoo onverwachts en geruischloos weder terug, dat Charly een beweging van schrik niet kon weerhouden en naar zijn revolver greep.

— Ik ben het! zeide Raffles haastig.

— Iets van belang ontdekt?

— Van het grootste belang! De schurken zijn voornemens morgenavond een aanval te ondernemen op de hoeve van den ouden boer, in wiens huis wij de gewonde bandieten hebben laten brengen, die daar door de politie zijn weggehaald. Ten eerste willen zij zich wreken en ten tweede willen zij daar een goeden slag slaan, want morgen heeft het slachtoffer zeer veel geld

in huis. Zij moeten zich echter haasten, want reeds den dag daarna zal het geld op een bank worden geplaatst!

— Wat denk je nu te doen?

— Natuurlijk zullen wij onmiddellijk de politie waarschuwen! Die kan zich dan op de hoeve in hinderlaag leggen en de bandieten een warme ontvangst bereiden!

— En wij, Mylord — zullen wij bij die ontvangst niet aanwezig zijn? vroeg Henderson op een toon van teleurstelling.

— Dat zal waarschijnlijk niet gaan, James! antwoordde Raffles. Wij hebben andere zaken te doen en de politie zal het gemakkelijk af kunnen, want zij denken met slechts zes mannen te gaan!

— En de overigen? vroeg Charly.

— Die blijven hier!

— En wat doen wij?

— Wij komen hier terug — zoodra de zes kerels zijn heengegaan, teneinde hun slag te slaan! Er zijn er dan nog evenveel hier, maar dat zal wel geen bezwaar zijn, denk ik!

— Niet het minst! zeide Henderson en de beide anderen hoorden hem zachtjes voor zich heen grinnikken, verheugd als hij was bij het vooruitzicht, het nogmaals met de bandieten aan den stok te zullen krijgen.

— Maar nu moeten wij spoedig heengaan, vrienden, want er is nog veel te doen!

— Maar zeg eens — waarom laat je de politie het eiland niet omsingelen? vroeg Charly.

— Ben je niet goed wijs? was de wedervraag. Denk je dat ik zoo gek zal zijn, den buit, die hier op dit eiland bewaard wordt, in handen van die schelmen, of anders van de politie te laten? Ik denk er niet aan — ik geloof dat ik wel recht heb, voor mijn moeite een kleine belooning te eischen! En nu op weg!

— Waar gaan wij heen?

— Naar Cassis! Dat is het dichtst bij en langs het strand het gemakkelijkst te bereiken! Vandaar moet de politie dan haar collega's te Marseille op de hoogte stellen!

De terugtocht werd aangevangen en geen twintig minuten later hadden de drie mannen het andere uiteinde van den tunnel weder bereikt.

Zij kropen door de lage deur, welke Raffles weder op slot deed, baanden zich een weg door

het dichte kreupelhout, slopen door het boschje en bereikten het strand.

Nog was het niet volkomen duister en haastig sloegen de drie mannen den weg in naar het badplaatsje Cassis, waarvan zij de lichten reeds konden zien.

In den aanvang was de tocht tamelijk moeilijk, maar verderop verbreedde zich het strand en wanneer zij snel doorliepen, zouden zij gemakkelijk om tien uur het stadje hebben kunnen bereiken.

— Weet je wat ik daar bedenk? vroeg Charly, nadat de drie mannen eenigen tijd zwijgend hadden doorgelopen.

— Laat eens hooren!

— Het had maar een haar behoeven te scheelen, of die schildwacht had ons gezien, toen wij daar boven op de klip stonden.

— Wij mogen zeker ook van geluk spreken, dat hij het niet gedaan heeft! zeide Raffles opgewekt. De man besteedde echter al zijn aandacht aan de zee en hij scheen geen seconde te vermoeden, dat er van de landzijde eenig gevaar kon dreigen!

— Veronderstel eens, dat het waarschuwingsein daarbinnen gaat, omdat de deur door een afdeeling politie ontdekt en geopend werd! Wat zouden zij dan doen?

— Vermoedelijk zouden zij vluchten! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar hoe? Hoe zouden zij dat kunnen, als de tunnel de eenige uitweg is?

— Dat is zij juist niet! Zij kunnen met een motorboot vluchten, die zij ergens goed moeten hebben verborgen, want ik heb hun over zulk een vaartuig hooren spreken. Eenigen stelden voor om met een motorboot naar Cassis te gaan, maar het voorstel werd afgewimpeld — zij zullen denzelfden weg nemen, dien wij zijn afgekomen. En dat doet mij groot genoeg!

— Waarom?

— Omdat ik zelf gaarne van die motorboot gebruik wil maken! antwoordde Raffles kalm.

— Als je haar ten minste kunt vinden.

— Dat zal niet zoo moeilijk zijn, vinden wij haar niet, in 's hemelsnaam, dan moeten wij een anderen weg nemen.

De mannen repten zich onder het spreken voort en eindelijk bereikten zij tamelijk vermoeid het stadje Cassis.

Raffles zocht onmiddellijk het hoofdkantoor der posterijen op, vroeg een telefooncel, schelde het hoofdbureau van politie op en deelde daar mede wat hen wedervaren was — maar een zeer voornaam ding verzweg hij en dat was de plek, waar hij het complot van den aanslag had afgeluisterd.

Alvorens de politieman daar naar kon vragen had Raffles het toestel reeds weder opgehangen en de man aan den anderen kant van de lijn, kon niet anders denken, of hij had gesproken met een der bandieten die uit wraakzucht zijn makkers wilde verraden.

Onmiddellijk stelde hij zich in verbinding met den hoofdcommissaris van politie te Marseille en aanstonds werden de noodige maatregelen genomen om de struikroovers een hartelijke ontvangst te bereiden.

Raffles voegde zich weder bij zijn metgezellen en na eenig zoeken hadden zij een hotel gevonden, waar nog eenige kamers vrij waren.

Zij soupeerden, begaven zich vroeg ter ruste en slieden acht uur achtereen, waarna zij volkomen verkwikt en uitgerust weder ontwaakten.

Alles beloofde een heerlijken dag en als echte touristen, maakten zij een wandeling in de omstreken en vervolgens een kleinen rijtoer.

Zij hadden volstrekt niets te verzuimen en ook in het geheel geen haast, want zij zouden toch niets kunnen doen, voor de avond gevallen was.

Toch begaven zij zich weder op weg, na het diner, toen het nog klaarlichte dag was.

Zij zorgden thans evenwel, dat zij van het eiland der bandieten af niet konden worden gezien, hetgeen hun weg weliswaar verlengde en ook vrij wat moeilijker maakte, daar zij nu en dan een heuvel moesten beklimmen.

Op deze wijze wisten zij het eiland tot op een kilometer te naderen en hier hielden zij halt.

De zon was nog niet ondergegaan, maar het kon toch niet lang meer duren, alvorens de zes bandieten zich op weg zouden begeven, want zij zouden een langdurigen tocht ondernemen, dwars over de rotsen en de heuvels.

Tevens moesten zij er op rekenen dat in dezen tijd van het jaar de dag reeds weder om half vijf aanbrak.

Op dat uur moesten zij den terugtocht reeds lang weder hebben aanvaard.

De drie mannen hadden post gevat op den top van een dichtbegroeiden heuvel vanwaar zij door een kijker het eiland en de naaste omgeving daarvan nauwkeurig konden gadeslaan.

Op het eiland zelf echter was geen spoor van leven te ontdekken en ook van den schildwacht viel niets te bespeuren.

Raffles begreep nu, dat de man van de landzijde blijkbaar onzichtbaar was verborgen door de groote rotsblokken, waarmee het eiland als bezaaid was.

Er verstreek bijna een uur en de zon was reeds achter de kim gedaald, toen er plotseling eenige gedaanten zichtbaar werden, die langs het steenachtige strand liepen, achter elkander, zooals de Indianen plegen te doen en daarop het rotspad begonnen te bestijgen, dat naar den top van de klip liep.

— Ga maar, vrienden, ga maar! zeide Raffles zachtjes voor zich heenlachend. Ik geloof niet dat gijlieden hier zult terugkeeren! Ga je verderf maar tegemoet!

Adieu!

Geruimen tijd konden de drie bespieders de bandieten volgen, toen dezen voorzichtig nu en dan om zich heen ziende, denzelfden weg volgden, dien Raffles en zijn beide metgezellen den dag te voren hadden afgelegd.

Na een half uur viel er volstrekt niets van hen te bespeuren, zij waren achter de heuveltoppen in het noorden verdwenen.

De zon nijgde reeds naar de kimme, toen Raffles zich tot zijn beide metgezellen wendde en zeide:

— Nu is het oogenblik om te handelen aangebroken, vrienden! Daar het zeer waarschijnlijk is, dat er zich nog een wachtpost op het eiland bevindt en daar deze ons niet mag vinden, zou het aanbeveling verdienen, wanneer een onzer dien man onschadelijk maakte. Let wel, ik wil volstrekt niet dat er bloed vergoten wordt, tenzij wij om ons leven moeten vechten, want alles welbeschouwd, zijn al die kerels bloeddorstige bandieten, die zelve geen oogenblik aarzelen om hun slachtoffers naar de andere wereld te zenden, wanneer zij zich verzetten. Wie onzer zou de beste zwemmer zijn?

— Dat ben jij, zonder eenigen twijfel! antwoordde Charly aanstonds. Henderson en ik

kennen er ook wel iets van, maar ik geloof niet dat wij een halve minuut onder water zouden kunnen zwemmen, zooals jij dat verstaat.

— Dan blijft het afgesproken, dat ik het eiland zwemmende zal trachte te naderen en den schildwacht zal overrompelen. Een horloge kan ik natuurlijk niet meenemen, maar ik reken er op, dat over een half uur, van het oogenblik af waarop ik mij te water begeef, de zaak geregeld zal zijn. Zoodra de bewaker buiten gevecht is gesteld, zal ik voorzichtig den steen oplichten en den kreet van den zeearend laten hooren. Dat zal het sein zijn voor jullie beiden. Natuurlijk kun jullie mij niet antwoorden, maar je zult in ieder geval weten dat alles goed gegaan is en dat ik in aantocht ben. Neem mijn kleederen mee, zoodat ik die dadelijk weer kan aantrekken.

— En je wapens?

— Die heb ik niet noodig, ik heb mijn vuisten! antwoordde Raffles.

Bijna een uur verstreek en toen was het duister genoeg om de onderneming te kunnen wagen.

Voorzichtig daalden de drie mannen naar het strand af.

Het eiland was geheel in duisternis gehuld, zooals ook wel te verwachten was, daar een licht of een vuur de aanwezigheid der bandieten zou hebben verraden.

Dicht bij het boschje, hetwelk de geheime deur afsloot, ontdeed Raffles zich van zijn kleederen, op een korte, witlinnen broek na, die hem bij het zwemmen niet zou belemmeren.

Charly liet zich eerst door Raffles de deur ontsluiten en pas toen deze zich overtuigd had, dat de twee mannen in den tunnel verdwenen waren, kroop hij naar het strand en begaf zich in zee.

Het was een zeer warme dag geweest en de frischheid van het water verkwikte hem.

Met langzame, krachtige slagen, herhaaldelijk onderduikend, zwom hij op het eiland toe, dat als een donkere massa voor hem opdoemde.

De zee was zeer kalm en hij had niet de minste moeite, aan land te kruipen.

En toen hij zich afschudde als een poedel, zag hij aan zijn voeten onduidelijk iets bewegen.

Hij bukte zich en zijn hand kwam in aanraking met den harigen kop van Pomponnet, die de twee in den tunnel eenvoudig in den steek

had gelaten. Raffles gevolgd en hem ongemerkt was nagezwommen!

— Brave hond! fluisterde Raffles, terwijl hij het dier over den kop streelde. En nu geen leven gemaakt, denk er om!

Het was nog juist licht genoeg, om een paar meter voor zich uit te kunnen zien en Raffles haastte zich de zijde van het eiland op te zoeken, die van het land was afgekeerd.

Dit nam nauwelijks tien minuten in beslag, want het eiland was zeer klein, nauwelijks iets meer dan een grillig gevormde rots, vol kloven en gaten, spitse pieken en steile hellingen.

Het was nu zaak, zeer voorzichtig te zijn, want de bewaker zou zijn naakt lichaam misschien spoediger ontdekken dan hem wel lief was.

Maar de hond zou hem bijstaan.

Het dier had waarschijnlijk reeds iets verdachts geroken, want vlak voor de voeten van Raffles liep hij snuffelend heen en weer, telkens iets verder en deze behoefde den hond slechts te volgen, wat intusschen moeilijk genoeg was door de steeds toenemende duisternis.

Na bijna een half uur te hebben geklommen, telkens stilstaande en luisterende, bemerkte Raffles plotseling, op geen vijftig passen van zich af, een zeer flauw schijnsel, dat telkens scheen uit te dooven en weder op te flakkeren.

— Dat is mijn vriend de schildwacht — en hij is zoo onvoorzichtig om een pijp te rooken! mompelde Raffles voor zich heen.

Hij maakte een omweg en naderde den man, die op een rotsblok zat en zachtjes voor zich heen floot, onhoorbaar loopend, zooals zijn gewoonte was.

Nauwelijks zes passen scheidde hem van den schildwacht, toen zijn naakte voet een vrij gooten steen deed weggrollen.

In een oogwenk was de bandiet overeind en tastte naar zijn mes.

Maar Raffles was hem een weinig te vlug af.

Een sprong als die van een tijger, bracht hem vlak voor den man en het was niet zoo donker, of zijn vuist vond zonder te dralen de kaak van den bandiet, die een doffen kreet slaakte en ter aarde stortte.

Pomponnet keek Raffles met fonkelende oogen aan, begeerig om deel aan den strijd te nemen, maar zijn hulp was overbodig.

Raffles trad haastig op den man toe, ontnam hem mes en revolver, bond snel zijn handen op zijn rug met behulp van den halsdoek, dien de kerel droeg en stopte hem vervolgens een stuk van zijn eigen gebreide muts in den mond.

— Het is niet zeer smakelijk, bromde Raffles voor zich heen, maar het was in ieder geval zijn eigen hoofd!

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd en dadelijk wendde Raffles zich weder om naar het zware rotsblok, waarbij de man gezeten had.

Hij bemerkte dat het over de opening was geschoven en stellig zou iemand, die het geheim van het eiland niet kende, geen oogenblik vermoed hebben, dat dit rotsblok, bijna anderhalve meter hoog, den toegang afsloot tot het inwendige van het eiland, dat ongetwijfeld van vulcanischen oorsprong was.

Zonder eenige moeite kon Raffles het zware blok een kwart slag laten draaien en de ingang kwam bloot.

Dadelijk daarop klonk de doordringende roep van een zeearend, zoo bedriegelijk nagebootst, dat onmiddellijk van het strand eenige vogels terug riepen.

Raffles wachtte nog eenige oogenblikken en begon daarna voorzichtig de eigenaardige trap af te dalen, met haar ongelijke treden, terwijl de hond hem op den voet volgde.

Voetje voor voetje ging hij voorwaarts, terwijl hij met zijn bliken de duisternis trachtte te doorboren.

Eindelijk had hij den bodem van de tunnel bereikt, die hier eindigde en een soort overwelfd plein vormde.

Aan zijn linkerhand begon de onderzeesche tunnel en recht voor zich zag hij een rossige streep onder de deur, die deze eigenaardige vergaderzaal van de bandieten afsloot.

Hij zag dat de hond kwispelstaartend wegliep en hij begreep dat Charly en Henderson in de nabijheid waren.

De schrandere hond, die als een kat in het duister scheen te kunnen zien, liep telkens heen en weder en verkleinde aldus den afstand tusschen Raffles en zijn twee vrienden, totdat zij elkanders ademhaling konden hooren.

— Ben jij het, Charly? vroeg Raffles op zachten toon.

Het antwoord viel geheel anders uit dan hij verwacht had.

Er klonk een rauwe, Fransche vloek, dadelijk gevolgd door het geluid, veroorzaakt door het openschuiven van een dievenlantaarn en de straal van het licht trof Raffles juist in het gelaat.

Maar het lichtschijnsel trof ook den loop van een revolver!

Raffles bukte zich snel als de gedachte en tegelijkertijd ging het schot af. Op hetzelfde oogenblik vloog de deur aan het uiteinde van de korte zijgang open en een viertal bandieten stormden, niets begrijpende van wat er voorviel, naar buiten.

Het zag er voor Raffles leelijk uit, maar een oogenblik later veranderde het tooneel.

Want Henderson en Charly, door het rumoer opmerkzaam geworden en zeer verschrikt door het hooren van het schot, kwamen toesnellen en vielen als een bom te midden van de ontstelde bandieten.

Nu was het pleit binnen enkele seconden beslist, want vier tegenstanders voor een man als Henderson — dat beteekende niets!

Er werd niet meer geschoten — zelfs de messen konden spoedig geen dienst meer doen, want de eigenaars lagen kreunend en ijselijk vloekend in een hoek bijeen, meenende dat de wereld verging.

Er werd onmiddellijk meer licht gemaakt en Raffles hield zijn lantaarn, hem door Charly aangereikt, boven het gelaat van den man, met wien hij zulk een onverwachte ontmoeting had gehad.

Hij slaakte een kreet van verrassing en riep:

— Nu begrijp ik waarom Pomponnet het spoor zoo voortreffelijk volgde en zoo bijzonder vriendelijk was tegen dien man — het is de hondenkoopman te Marseille, van wien ik het dier had gekocht. Onze vriend scheen dus in zijn vrijen tijd het beroep van struikroover uit te oefenen. Nu, hij zal het niet lang meer doen, denk ik!

De bandieten werden, voor zoover dit nog noodzakelijk was, stevig gebonden en daarop traden de mannen het vergaderlokaal binnen, waar Raffles snel zijn kleederen weder aantrok.

Het bleek een vrij groot hol te zijn, verlicht

door twee petroleumlampen en grillig gevormd, met diepe nissen hier en daar en een zeer hooge zoldering.

Er stond een ruw houten tafel, een tiental stoelen, uit planken vervaardigd en in het rond lagen matrassen en dekens, zoodat hier wel vier en twintig man een slaappleats konden vinden.

Maar de aandacht van Raffles werd aanstonds getroffen door een stevige, zware kist van eikenhout.

Hij liet vlug het slot springen en bromde voldaan — de kist was tot aan den rand gevuld met gouden en juweelen sieraden en gouden munten van verschillende landen.

— Nu is het zaak om hier weg te komen, vrienden! zeide Raffles tevreden de kist weder sluitende. Hij keek rond en zag in een der nissen het begin van een ijzeren ladder.

Hij liep er op toe en zag dat de ladder verdween in een bijna loodrechte koker.

Hij klom snel naar boven, met zijn lantaarn gewapend en bemerkte dat deze schoorsteen uitliep achter in een zeer lang en laag hol, dat schuin afliep naar de zee.

De golven bespoelden den ingang.

En vlakbij op een ruw getimmerde helling lag een vrij groote, zeewaardige motorboot.

Raffles klom haastig weder naar beneden en zeide kortaf:

— Kom mede, vrienden — wij vertrekken.

Henderson, die kist zal voor jou wel niet te zwaar zijn!

Henderson glimlachte maar even, tilde de kist zonder eenig bezwaar op zijn schouder en liep er mede naar de ladder.

Het was tamelijk lastig de kist naar boven te krijgen, daar Henderson zich tenminste met een hand moest vastgrijpen, maar het lukte toch.

Raffles overtuigde zich dat de motorboot benzine en olie aan boord had, de kist werd ingeladen, de mannen wipten in de boot en met een enkelen slag sloeg Henderson de wig los, die het vaartuig op zijn plaats hield.

Langzaam gleed de motorboot langs de met talk besmeerde planken omlaag, bereikte de oppervlakte van het water en voer, door Raffles bestuurd, de lange tunnel uit, die halverwege met water gevuld was.

Het was een prachtige schuilplaats en het viel niet te verwonderen, dat de politie hier niets had kunnen ontdekken!

Maar op het oogenblik dat de motorboot het ruime sop zou kiezen — klonk een klagend geblaf, het was monsieur Pomponnet — die Raffles toch verre boven zijn ouden meester scheen te verkiezen en door Henderson bij het nekvel uit het water aan boord werd gehaald!

Denzelfden nacht werd de geheele bende tot den laatsten man gearresteerd...

De volgende aflevering (No. 452) bevat:

De oorhangers van Madame Fontenelle.



J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885